Ο υπερπολιτικός

(ΟΙ ΟΥΤΟΠΙΕΣ ΕΝΟΣ ΙΔΕΑΛΙΣΤΗ)

ΑΡΕΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ "Ο ΥΠΕΡΠΟΛΙΤΙΚΟΣ" / "Η ΑΨΙΔΑ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ" ["ΟΙ ΟΥΤΟΠΙΕΣ ΕΝΟΣ ΙΔΕΑΛΙΣΤΗ"/ "ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΕΝΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ"]

Το θεατρικό έργο μεταφέρεται σε κάποια χώρα της Λατινικής Αμερικής που βιώνει ένα καθεστώς δικτατορίας και ανελευθερίας με άγνωστο χρονικό προσδιορισμό. Ήρωας είναι ο Φερνάντο Αρραμπάλ [υιός ενός μεγάλου οικονομικού παράγοντα του Χοθέ Αρραμπάλ] ο οποίος ευρίσκεται στην φυλακή λόγω της απόπειρας δολοφονίας που διέπραξε κατά του προέδρου της χώρας και αρχηγού της χούντας. Στους διαλόγους που αναπτύσσονται με όλα τα πρόσωπα ο Φερνάντο φιλοσοφεί επάνω στην ζωή, στην ύπαρξη, στα φλέγοντα κοινωνικά και πολιτικά θέματα αλλά κυρίως αναπτύσσει τις επόψεις του για την ιδεολογία στην οποία πιστεύει: την αναρχία. Τον φυλακισμένο Φερνάντο επισκέπτεται ένας παιδικός του φίλος ο Αρμάντο προσπαθώντας να τον πείσει να υπογράψει ένα χαρτί μετάνοιας ανεπιτυχώς, η αγαπημένη του Κλαούντια που τον προμηθεύει μ’ ένα δηλητήριο σε περίπτωση που θελήσει ν’ αυτοκτονήσει και ο πατέρας του ο Χοθέ που υποστήριξε οικονομικά την χούντα. Ο Χοθέ έρχεται σε λεκτική αντιπαράθεση με τον υιό του ασκώντας και σωματική βία για να τον σωφρονίσει. Το αποτέλεσμα είναι τραγικό αφού δηλητηριάζεται απ’ το φιαλίδιο που είχε αφήσει η Κλαούντια. Στην τελευταία πράξη τον επισκέπτεται και ο Αντόνιο επίσης παιδικός του φίλος αλλά και υιός του παραλίγον δολοφονηθέντος προέδρου της χώρας, εξαναγκάζοντας τον Φερνάντο να δολοφονήσει τον Έστεβεζ επίσης φυλακισμένο και παιδικό του φίλο αλλά και δολοφονώντας την αδελφή του Κλαούντια για να τον εκδικηθεί. Το τέλος είναι τραγικό αφού τόσο ο Φερνάντο όσο και ο Αντόνιο δηλητηριάζονται και εκείνοι απ’ το φιαλίδιο της Κλαούντια...

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΦΕΡΝΑΝΤΟ

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ
ΑΡΜΑΝΤΟ
ΑΝΤΟΝΙΟ
ΕΣΤΕΒΕΖ
ΧΟΘΕ

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ,
ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Εισέρχεται στου Φερνάντο το κελί ένας νεαρός καλλίπρωρος και κομψά ντυμένος, συνοδευόμενος απ' τον δεσμοφύλακα που κρατάει στα χέρια του ένα κλειδί. Η πόρτα της φυλακής είναι ανοιχτή. Ίσταται ενώπιον του σιδηροδέσμιου Φερνάντο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Την επίσκεψή σας φίλε Μεγαλειότατε που την αντλώ;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι των πιθανοτήτων η επίσκεψη. Της ηλικίας είναι αναδίφηση, μα η επιφάνειά σου με κορμό κέδρου ομοιάζει. (Το μάγουλο του τρυφερώς άπτει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ελπίζω αιωνόβιου…(Αποτραβιέται ελαφρώς.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Παραδοξότητες και αν έχει …(Απευθυνόμενος στον δεσμοφύλακα που κοντοστέκεται απ' το δέος του απροσδόκητου σε αμηχανία και της παρουσίας προσώπου με γόητρο εις την κοινωνία.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί προσποιείσαι ότι τον κευθμό μου καθελκύεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εσύ, τα νέφη μου γιατί δεν τα εφυαλώνεις; (Εξετάζει διεισδυτικώς το χώρο, ενώ το ύφος του είναι πασιφανώς ειρωνικό επενδυόμενο με αίσθημα απόκοσμης κυριαρχίας.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ήλθες για να θαυμάσεις ένα ειδώλιο Προμηθέα. Ιδού ο παλίντροπος αετός! (Του δεικνύει τα κάγκελα της φυλακής.) Ιδού ο Ξένιος Δίας! (Του κάνει στους μουχλιασμένους τοίχους της φυλακής κατεύθυνσης χειρονομία..)Ιδού η μάστιγα της παρουσίας!(Του αυτοπαρουσιάζεται, κάνοντας υπόκλιση επιτρεπτή απ' τις αλυσίδες.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για της πραγματείας δεν εφοίτησα τη μυθολογία. Παρακίνησης λόγοι τα Βραχώδη Όρη. Γιατί το νόστο του Πνεύματος εξύφανες για τον πατέρα του Αντόνιο και την ανατροπή του; Είμαστε κατοικίδιοι λύκοι… (Με ύφος ανησυχίας.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ήμασταν κάποια χρόνια πριν… Δεν μπορούμε να

είμαστε εκείνο που κάποτε υπήρξαμε. Ως άνθρωπος στον ίδιο ποταμό δύο φορές δεν πρόκειται ποτέ να εισέλθεις απ’ την όχθη … (Με φωνή κρυονική.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με τα φύλλα του ο Κρόνος τη φορά την τελευταία με προσπέρασε φευγαλέα σαν… (Ένα χαρτί σημαίνον απ’ την τσέπη του εξάγει.)
Στο προσκλητήριό μου η Ανάσταση παρούσα!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στα θαύματα καθοσίωση δε διαθέτω! (Με αδιαφορία.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Που ακριβώς την πίστη σου προσφέρεις; Στις Τριτώνιες πράσινες ανταύγειες των κουτιών; Στης κρήνης το είδος των θεών; Στα βέλη των προδιαγεγραμμένων υλικών; Ή μήπως στην άρνηση του νόμου των εκλογών; (Με ύφος αγανάκτησης.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην αμφιβολία, το αντίδοτο των πιστών. Μα τι αυτός ο συκοχαραγμένος πάπυρος δια ροπάλου επιγράφει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μια ομολογία είναι μεταμέλειας και πίστης.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σ’ έναν άθρησκο αντίδικο του ανθρώπου για έννοιες διασαλευμένες ομιλείς. Τον τρισυπόστατο πίθηκο θα υποκριθώ, ώστε στον Σάτυρο που θέλεις να μην παραμορφωθώ… (Σε έντονο τόνο.)(Ο Αρμάντο προβαίνει στην ανάγνωση του περιεχομένου του χαρτιού.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: ΕΓΩ, Ο ΦΕΡΝΑΝΤΟ ΑΡΑΜΠΑΛ ΖΗΤΩ ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΑΠΕΙΝΩΣ ΑΠ’ ΤΟΝ ΕΞΟΧΟΤΑΤΟ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΑΙΑΣ ΜΑΣ ΧΩΡΑΣ, ΓΙΑΤΙ ΚΑΚΟ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΤΟΥ ΠΡΟΞΕΝΩ ΚΑΙ ΑΠΕΤΡΑΠΗΝ ΘΕΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ ΕΥΤΥΧΩΣ. ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΕΝΑΝ ΩΚΕΑΝΟ ΔΥΝΑΜΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΩ, ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑΣ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΕΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΑΝΑΚΑΛΩ ΚΑΙ ΑΠ’ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΘΑ ΑΠΟΣΥΡΘΩ. ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΔΕΔΗΛΩΜΕΝΟΣ ΟΠΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ Ο ΠΙΟ ΠΙΣΤΟΣ. Η υπογραφή έπεται που δέεται να βάλεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτής της κύθηρης συνταγής ποιος ο οδηγός; Θα τ’ απαρνηθώ…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ισομέρειας μόρφωση όλοι βάλαμε απ’ τον πρύτανη της σχολής στο κουτάλι. (Του δείχνει κάποια παραισθησιογόνο ουσία.) Πακέτο ότι την έκανες να θυμηθώ!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Άλλο σύστημα συγκροτείς ηλιακό. Στη γωνία ανίσταμαι του Σύμπαντος χειρόγραφο βυζαντινό. Το πακέτο μου ένα παράθυρο, θα διαιωνισθεί κλειστό. Στον τύμβο ανήκει πια ο σφενδαμνός. (Του δείχνει το δάπεδο ένας άνθος μισοσαπισμένο.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Παρθενογένεση η καταβολή σου δεν έχει χαρακτηρισθεί. Γιατί το αντιπαλεύεις; (Γελάει ελαφρώς.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί όσο τα ομώνυμα έλκονται, τόσο τα ετερώνυμα απωθούνται. (Το λέει με τρόπο καταιγιστικό.) Έχεις δει ποτέ ελάφια σε ανάκραση με ιγκουάνα; Της φυσικής οι νόμοι δεν συμπίπτουν με τους όρους της χημείας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να ομοιογράψω δεν επιθυμώ τη λύρα του Ορφέα.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένα μέρος μου κατρακυλώντας εκεί θα δεις… (Του δείχνει το δεξιό του χέρι.) Τ΄ αριστερό μου είναι το καλό. Το δεξιό μου εις τους έλμινθες. Στο αριστερό, ρουμπίνι έχω εμφυτεύσει, μα στην αποσύνθεση παροδίτης μου δεν θα μπορέσει. Της αντίστασής μου η ισχύς από τούτο τον λίθο εκπηγάζει, μα εκτείνεται στου χεριού μου την παλάμη ως αζαλέα ανέτοιμη να κλάψει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κάποιος την αυτοχειρία σε άμπωτη ή αμαρτία την έχει ονομάσει. (Σε τόνο εμφανώς προκλητικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αδύνατον απ' τη ζωή πιο αμαρτία ουτιδανή ποτέ να είναι υπαρκτή. Πορθητής της φύσης η αυτοκτονία, του τέλους ενός θεού η λεκανίδα. (Ατάραχος.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είναι της ζωής η επιορκία.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Θάνατος μετά τη ζωή στην ανυπαρξία. Πυρήνας της υπάρξεως είναι η αυτοφονία. Πνεύσις και ονοματουργία των ακλεών τα προσωπεία.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είναι της οπισθοδρόμησης ανατομία.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ενώ τους άλλους όταν κατασφάξεις στης Βαβυλώνας τα πεδία είναι αιγληφορία… (Με ύφος απογοήτευσης.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η αυτοκτονία δεν είναι φιλοσοφία.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τόλμη μεγαλύτερη θα χρειαστείς απ΄ ότι στη Φουλβία γέφυρα οραματισθείς, εκείνο που λάμνει εντός σου να κατευοδωθεί! Να γίνω ήθελα διδάσκαλος ˙ όχι μαθητής. Οι χείρες μου το εξιστορούν!
(Τείνει τις πληγιασμένες παλάμες των χεριών του στον Αρμάντο. Εκείνος σ' αυτή τη φρικτή θέα, πλησιάζει τον δεσμοφύλακα και του απευθύνει το λόγο.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στου Προκρούστη την κλίνη ένας δικός μας…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι πια … Πέθανα αν και με αναγέννησε ένας ανελκτικός σταυρός. Δεν αναστήθηκα, γιατί δεν είμαι του δέκατου τρίτου αριθμού ο θεός. Είναι ο διδάσκαλος ό, τι έχει ξεμείνει…(Με ύφος κάματου.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θέλω αυτό να τελεσιδικήσει…Έγινα κατανοητός; (Απευθυνόμενος στον δεσμοφύλακα που δείχνει να μην καταλαβαίνει τους λόγους του.)Απ' τον Αντόνιο δεν πρέπει ν' αφομοιωθεί. (Παίρνει απ' το πάτωμα ένα λεκιασμένο

σφουγγάρι και σ’ έναν σίκλο παρακείμενο με ελάχιστο νερό το βυθίζει και το αναδύει. Τον Φερνάντο πλησιάζει και του νίβει το πρόσωπο μ’ αυτό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί το κάνεις αυτό;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για την Κλαούντια μια περγαμηνή θ΄ αποπειραθώ, από κρίνους με μονόγραμμα να εγγυηθώ. Μόνον πίνε απ’ το ύδωρ το άλαλον και στον Αντόνιο
θα απολογηθώ. (Ανήσυχος.) Δεν είσαι ο αλωτής εκ πεποιθήσεως της ύλης. (Ομιλεί σα να προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του.) Στον αδιέξοδο μονόδρομο της λάβας, παραβρέθηκες καλόγερος σε μοναστήρι. Ενώ στην καρδιά του μπορούσε να καρφώσει τη λεπίδα, προτίμησε στο γόνυ! (Απολογείται στο κοινό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Απ’ τις αγιογραφίες προτιμώ τους αγκυλωτούς σταυρούς και απ’ τα βλήματα των τελεσφόρων τις κιβωτούς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν μπορεί να είσαι αγκυλομήτης.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πράττεις λάθη. Της αγουστέλας είμαι ο Απόλλυων.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θαλάσσιο είναι το αίμα σου, η καθέδρα σου από πλατίνα, από ανελκτήρες το κεφάλι σου αβρόπηνους διακεκοσμημένο. Δεν είχες αντίβαρο ποτέ σου τις συμβάσεις. Αυτό ήταν το μειονέκτημά σου. (Μοιάζει να συμπάσχει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ποτέ σου μην ξεχάσεις πως οι κανόνες της ατέλειας ήσαν πάντα οι συμβάσεις, στης ζωής τη ροή εγγεγραμμένοι σε διατάξεις. (Με ύφος διδαχής.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το πεπρωμένο σου στα κλινοσκεπάσματα καταγράφεις. (Το λέει ως μομφή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Από τρεις ακέφαλες κυρίες είμαι πεφροντισμένος. Δεν επαγρυπνώ. Της εξουσίας ο κανόνας είναι η αδιαφορία. Δεν το ξεχνώ. Θυμάμαι… (Μοιάζει σαν σε άλλον κόσμο να κολυμπάει.) Κάποτε σ’ έκλειψη ο ήλιος ήταν και ως κούρος σ’ έναν σίκλο με νερό τον εποπτώ, σε αδιορατότητα να υποπίπτει σιγά- σιγά χωρίς να θέλει γιατί τον διέταξε η φύση. Μ΄ ένα στιλέτο ακρωτηρίασα το χέρι μου το αριστερό. Του ήλιου το βασίλειο έγινε σκοτάδι, γιατί δεν ήταν δανεικό. Η λεκάνη όμως δεν ήταν επιχρυσωμένη, μα από πλαστικό διακονημένη, γιατί το κακό η αντίδραση επιφέρει. Στα εξώφυλλα της Βίβλου διακεκριμένα τα έλη. Στον ίδιο αχυρώνα είμαστε όλοι σκλάβοι…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με προνόμια… (Τον διακόπτει με απότομο τρόπο για να τον εγείρει
απ’ τον λήθαργο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Απ’ την υφαντουργία στο αμόνι τα ’χω κεκτημένα. Αν έναν σφραγιδόλιθο στον ουρανό επιζητήσεις,

ρυθμούς και ετερογενείς ήχους θα διακρίνεις. Σαν τις νεφέλες δε θ΄ ακούσεις… Περιοδικώς μέσα στη φυσιολατρία οι μορφές τους σε εναλλαγή. Η κοινωνία είναι μια άτυπη Βαστίλλη.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εν απουσία της θα κατοικοέδρευες σιδηροδέσμιος σε τροπική σαβάνα. (Σε ύφος επιτακτικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η κοινωνία την μετόπη της με τον πολιτισμό πουδράρει. Το ένστικτο της ύαινας μέσα στο κλουβί, σ΄ ένα προσκεφάλι. Αν δεν είμαι της κοινωνίας Σπάρτακος τότε κάποια Μεσσαλίνα θα με υφαρπάξει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ήσουν εξομολογητής λατρευτής στις τελώνιες απολαύσεις…(Τον κοιτάζει με περίεργο τρόπο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όμοιός τω ομοίω αεί τίκτει… (Σαρδονίως χαμογελάει.) Γεννήθηκα δίχως να ΄χω επίγνωση γιατί ζω ή υπάρχω…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για να μάθεις ποιος είσαι θα υπάρχεις. Και σαν το πράξεις θα μάθεις να υπάρχεις και τη ζωή σου δε θα φοβηθείς στα μάτια να κοιτάξεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ούτε και το τέλος… Δε θα μάθω όμως το γιατί…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Την πάροδό σου σαν διαβείς, τόσα γιατί, όσα τ΄ άστρα του Ουρανού να συντυχήσεις θα δυνηθείς…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δίχως να θέλω να είμαι, όμως υπάρχω… (Με απόγνωση.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καλλίτερο αυτό απ΄ το να είσαι και να μην προσδοκείς να υπάρχεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ίσως φοβάμαι να είμαι κάτι γιατί θα παύσω να υπάρχω. Όταν θα γίνω κάτι τότε θα μάθω να είμαι…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν θέλεις μήτε να μάθεις να υπάρχεις (για να μην είσαι), μήτε να μάθεις να είσαι (για να μην υπάρχεις). Η ζωή για να μη γίνει ανυπόφορη, γαρδένιες στα γήπεδα προτάσσει ΄ όχι παραπήγματα υποσιτισμών.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ίσως διότι ζούμε γιατί δε θέλουμε να είμαστε ή να υπάρχουμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ή ίσως γιατί το δώρο της ζωής θέλουμε να διαρκεί τώρα και για πάντα.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αντινομίες εγκλείει η ζωή γιατί δεν έχει η ύπαρξη κορδόνια… Μόνη μου ευχή της αναρχίας το ουρανόγραμμα να έλθει ως εσμός και απ΄ τη σπορά των σπουργιτιών ν΄ αποσχισθώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μόνον την εικόνα της μπορείς πια να συλλάβεις, ως φάντασμα τα μεσάνυχτα αβάδιστα περνάει, στις

αλεξίφωτες διόδους του πυλώνα, σάρκα και οστά δε θα παραλάβει. (Μ' ένα σκοτεινό βλέμμα τον κοιτάζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Υπήρχε πολύ καιρό πριν απ' την γέννησή μας και όμως στους δεινόσαυρους εναπόθεσε τα παράσημά της. Αν αφανίσθηκαν ως είδος, γιατί όχι και εμείς;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τρόπαιο οι κίονες της κουκουβάγιας και έμβλημά μας.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μου έφερες μια ανάμνηση γεωμετρική… (Μιλάει όπως ο Αρχιμήδης στο λουτρό.) Ένα ανέξοδο ανέκδοτο που λέει ότι ο παράφρων μ΄ ένα μαντίλι στον ήλιο μάτια με βεβαιότητα πιστεύει ότι βρέχει σμαράγδια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και πώς η αναρχία μπορεί να χωροθετηθεί;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ως μία αδιάκοπη ελεύθερη συστολή και διαστολή αυτόφωτης με αναμέτρητες αδελφές αμφιβολίας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αυθεντικές ή από νοθεία; (Με κίβδηλο ενδιαφέρον ρωτάει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όποια συμφέρον ή λογισμό δεν έχει στην εγκύκλιο να τη θεωρείς ως αυθεντική πρέπει. Σε θόλο είναι όλες οι γνήσιες υαλουργήματα εκκλησίας. Διακτινίζονται και κάποτε απ' την ουρά τους το φως αποκολλάται.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μα στις βακτηρίες απεξαρτήσεις δε χωρούν.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αναρχία στα γόνατα δίχως χοή να υπάρξει αδυνατεί. Απ' το είδος της παράστασης θα εξαρτηθεί αν σαν τον Ερμή το ρόλο της επαξίως θα υποδυθεί. Με μια παράσταση δίχως θεατή, η σκηνή θα ήταν τραγωδία Σοφοκλή. (Σε απολογητικό ύφος.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και πως η αναρχία θα προχωρεί, στο κράτος που τα πάντα εκτομεί;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Εσένα χειρουργεί…Εμένα όχι… Απ' την πρωινή μας εκδρομή ο ηλεκτρονικός υπολογιστής τη δισκέτα εξαντλεί, απ' τους πρόποδες οι βράχοι κατολίσθησης στην κορυφή…Χειρότερος δεσμώτης απ' το κράτος δεν είναι ο Θεός.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πως να συμβεί, αυτό μπορεί; (Μιλάει σα να θέλει να τον παγιδεύει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο θεός της ιδέας σου επιδιώκει την υποταγή. Το κράτος ακόμη και την πλάκα σου την επιτύμβια περιποιεί.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μην το διατυμπανείς! (Του λέει με σταγόνας φωνή και κοιτάζει με καχυποψία το δεσμοφύλακα μήπως άκουσε τα λεγόμενα και τα μεταφέρει στους αρμοδίους. Μα κοιμάται

μέσα στο κελί ή τουλάχιστον έτσι δείχνει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με επιτόκιο φεουδάρχης... Τ΄ αποθέματά του, τόκος αδάμαντων επιπλάστων. Των ελικοπτέρων τα εκκολαπτήρια και των βομβαρδιστικών αν φορολογία πλήρωναν δεκαπλάσια, κάθε μία φορά που ο Οδυσσέας το ξίφος του κράδαινε εναντίον των μνηστήρων ένα θα ήταν σίγουρο: Ο Οδυσσέας θα έπαυε να ΄χει διάδημα και οι μνηστήρες θα γίνονταν μουνούχοι. Ο Άρης σε κρύπτη πανέστια θα πρωτοστατεί και ο Όσιος δίχως κάρτες πίστωσης νεκυΐας πανδοκευτής.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ιδού ένας τρόπος το κεφάλαιο να πληγεί! (Γελάει.) Ο τουρισμός του υπόκοσμου επιτέλους να διαμελισθεί! (Ξαναγελάει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τι κάνουν οι ταμειακές μηχανές όταν συναντούν στις λεωφόρους ανθρώπους όπως εγώ;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι; (Κοιτάζει περιμετρικώς σα να τους κατασκοπεύει κάποια αόρατη μορφή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μια σκιά στης νύχτας τα παπλώματα προσάπτουν και όλους τους θαμπώνουν με δόρυ τον τροχό.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με μια φωτόλυση ομίχλης...

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αβόστρυχους... Των ανθρωποκινούμενων εικόνων, η Κίρκη να σε πείσει ενδέχεται ότι κάποιος στην ήλιο γεωργεί και πουλάει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Παραλείπεις κάτι;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πολλά. Αν στον ουρανό φανερωθεί του σκορπιού η σφραγίς, έναν θάνατο δοσμένο απ΄ της αυτοκίνησης τη βλάβη ή από κάποιον όμιλο ανώνυμο θα πάθεις, με τον τρόμο ως πρόφαση για της πόρνης τ΄ αγαθό. Των Ζουλού...Φατρίες...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οι μομφές αυτές είναι εξοικείωσης υποπροϊόν ιδιωτών;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν είσαι αληθής. Όπως το υπέδαφος στης αναρχίας τα σανδάλια θα προσποιηθείς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν ισχυρίσθηκα ποτέ ότι ιδέα είμαι. (Μοιάζει σα να παίζει μαζί του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γνωρίζεις το τι είσαι επακριβώς, ώστε το τι δεν είσαι να ισχυρισθείς; (Ξεσπούν σε γέλια και οι δυο.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ούτε με του λαΐου το χάδι η ευθυμία σου στο ρυάκι δεν θα εκτραπεί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν μπορώ κάτι που δεν παρέχω να το χάσω.

Μόνον ό, τι εφευρίσκεις θ’ απωλεσθεί.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ουδέποτε αμφέβαλλα για την αγχίνοιά σου. (Τον κοιτάζει με υπερηφάνεια.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και εγώ την αγαθότητά σου… (Γελούν και οι δυο.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με άφηνες στους διαγωνισμούς αν καλώς θυμάμαι το δικαίωμα της αντιγραφής… (Τον κοιτάζει ως αλωπεκή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι διαγωνισμοί επινοήθηκαν, για να βραβεύονται στο κράτος οι τοκοφόροι και στην κοινωνία. Τα καλώδια αναγκαία είναι για την εύρυθμη λειτουργία και της επίπνευσης τον θαυμασμό τη θεία.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στο πιο χρηστό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για τους παραπληγικούς είναι τα βραβεία, των αξιών οι αποστάξεις στα βαρέλια που πολλοί με δύναμη πατάνε…Έπαθλα των ιδεών των τολμηρών βαλβίδες. Καταφρόνηση και υποκλοπή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σωστά. Γιατί με την αναρχία δεν έχεις κέρδη μόνον αλλά και απαγωγείς…(Σα να προσπαθεί να τον φέρει σε τετράγωνη θέση.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην αναρχία να θέσεις τη λέξη κράτος, ώστε ορθώς να φιλοσοφείς…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εν κατακλείδι την αναρχία εκπροσωπεί;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μόνον τον εαυτό του γιατί είναι σαν το Ζορό. Στα βραβεία το λάκτισμά του αντανακλεί. Θαύμα είναι να εκθειασθεί!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ως σηροτρόφος πάνδημος θα κριθώ γιατί στο κολέγιό μου παιάνα δεν περισκοπώ; (Μοιάζει σα να περιγελάει το φόβο του.) Ή στων οπαδών σου το χιλιοδιπλωμένο κατάλογο θα συμπεριληφθώ;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στο άγαλμα της Αθηνάς δεν ήταν ο ειρμός. Πεπονιών, καρπουζιών και κερασιών σπουδές ζωγράφιζες πνοής, γιατί πίστευες στης λατρείας τη μαναβική…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ουδέποτε πίστεψα στην ηχομιμητική.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ήσουν ο πιο πειστικός μανάβης. (Με εγκαρδιότητα.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και όχι μόνον… Ο καλλίτερος νεωκόρος και έμπορος θυρσών.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Την Ακρόπολη θεράπευες την Παρασκευή και το

άστυ από ξηρασία ογκηρή. Για τη λιτανεία προσευχόσουν μεσάνυχτα Τετάρτης και τις πτυχώσεις σφυρηλατούσες με τ΄ αλφαβητάρι…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Του τέλειου ήσουν ο τέκτων. Θα σε ζήλευε μέχρι και ο Ιπποκράτης. Με την πολεοδομία εξάγνιζες τη διασχιδή τ΄ απόβλητα απ' την υπονομευτική. (Με ύφος νοσταλγικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όσο τις λίμνες στην ανομβρία ηνιοχούσες, εγώ ντυμένος στα άσπρα! Στα σύννεφα τον άλλον ανέμβατο είναι να τοξοδέψεις! Ενός ιππόκαμπου ταξίδια δεν ηρμόζουν στην λειψυδρία.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν ήσουν ιππόκαμπος. Τους αμνούς φύλαγες στα βοσκοτόπια.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στα δάση δε διέμενα. Οι σπηλιές με φιλοξενούσαν.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τις ερμητικώς από αγλέουρες κλειστές. Εκεί δεν αποσυνέδεσες τα λάθη απ' την κάλπη;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ποιο το σωστό ή λάθος αν νομισθεί; Όλα τα λάθη ορθόδρομα γιατί για το αγαθό σου λένε πως πρέπει να΄ ναι… Θυμάσαι τον ρήτορα φιλόσοφο που αμβλώθη απ' τα μέλη του Πορφυρού Σεπτέμβρη;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Επισφαλή εικόνα έχω…(Προσπαθεί να θυμηθεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Να οδηγεί τα πλήθη στης απεργιαφορίας την αυγή, το εν λόγω θύμα είχε την έμπνευση τη νεοχμή. Εφάμιλλος του Σαβοναρόλα και τον πλέον δύσπιστο μετέπλαθε σε αειπλανή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τώρα που το λες…(Αν και προβληματισμένος μοιάζει σα να αρχίζει να θυμάται.) Μα τα γονίδιά του ήσαν παραφθαρμένα. Κερμάτων δοσοληψία είχε με τους συνεταιρισμούς στην Ιταλία… Απ' τα μικρόφωνα των ημερήσιων σελίδων τούτο αντηχεί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ως δακτύλιος του πατρός μου, την κάλλιστη των σχέσεων γνώριζα ότι δεν είχαν…Το χάος του έβαλε σε πλειστηριασμό… Βλέπεις στον χοίρο του προδρομούσε τρύπες… Ο πατέρας μου γνωρίζει άκρες να μην έχει… Με τους φυλλοβόλους ίππους του ακόμη και σε προσκύνημα θα ανάγκαζε τον Πάπα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στα γόνατά του θαρρώ θα πρέπει να ΄ ναι… (Γελούν νευρικά και οι δυο τους ασταματήτως.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Κάθε μία κάμψη να γίνει θα μπορούσε πειρασμός για γλειφιτζούρι…(Ξαναγελούν.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δημεγέρτη τον καλούσε…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το κάτοπτρο ό, τι έχει μπροστά αντανακλά, ποτέ αυτό που είναι δίπλα ή πίσω. Βάλε στη θέση του τη Λογική τη Θεία. Δίπλα της το παράλογο, πίσω της το Άλογο και μπροστά τον εαυτό της.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και ποιο του αντικατοπτρισμού το ειδώλιο;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένας λευκός κύκλος ημιτελής που καλείται Φιλότης. Ένα μελανό κύκλο και μικρό στο επίκεντρό του που το λένε Νείκος και εμείς οι υπόλοιποι στο μεταίχμιο διψώντας για ένα αβοκάντο ανύψωσης στου μαύρου κύκλου τα όρη.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ποιον πλάνητα περιγράφεις; Τον Ουρανό ή τη Γη;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Απ' τον ουρανό έχω κατέλθει στη γη. Πατέρας μου ένας Αρχαίος Αθηναίος. Απ' όσα μπορεί, ήττα θεωρεί περισσότερα να μην κερδίζει και ο δύστηνος εκείνος του Πλάτωνος ο απόγονος εστάθη πλεόνασμα να μην έχει αφορμή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η ήττα στην ειρήνη είναι πιο λογική.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η νίκη όμως στον πόλεμο δεν είναι πιο πευκεδανή; Ο πόλεμος δε συμφέρει σαν έχεις στο τιμόνι την ειρηναία σπονδή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μα τα τιμολόγια και οι υπογραφές του παρακμιακού συγγραφέα; (Αληθώς απορεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο πατέρας μου προσέλαβε πλαστογράφο ως σκηνοθέτης αρετής …

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δύο αρετές συνηρημένες σ᾽ ένα κλουβί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δύο δυστυχίες διάσπαρτες η μία απ' την άλλη. Ακόμη και εγώ του νερού ο οινοχόος πλησίασα τον όρκο. Μα στου οίκου μου την Πύλη του εννέα απ' τους συνεργάτες του την ελαιογραφία του άκουσα από κάποια συγκυρία λαθραία.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η αλήθεια είναι μία;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι αλήθειες είναι τόσες όσες και οι προσήκουσες της αναρχίας. Του πατρός μου τα κάλλη είναι της ρέμβης η αλήθεια… (Σε θυμωμένο τόνο.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μα τότε… (Τον κοιτάζει έντρομος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ναι… Πρόεδρος της αλήθειας σε τούτη την έρημη κοινοπολιτεία δεν είναι του Αντόνιο ο πατέρας. Ένα φερέφωνο ανέλκυσε στον θρόνο της χώρας με σήματα και χρήμα…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γιατί στο Έρεβος δεν τον παρέλυσες;

(Ανατριχιασμένος απ’ τη φοβερή αυτή αποκάλυψη.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί θα με καλούσαν Οιδίποδα δίχως αιτία, αν και δεν είμαι οιδηματίας. (Ξεροβήχει.) Την εκτροπή του Κρέοντα διακαώς επιζητούσα και του πρωτεργάτη του τη σύλληψη στον Πύργο του Λονδίνου. Όχι στο νεκροταφείο. Όλοι έναν ευήθη λόγο στον επιτάφιό του θρήνο…Ένα ένδοξο επίγραμμα και εγώ ο μιαρός τρισάθλιος πατραλοίας…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Διακατέχεσαι απ’ το σύνδρομο του Δία…(Περιπαικτικώς.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του Ιησού…Να κάνω ήθελα με την εκπνοή της πολιτικής του παρακαταθήκης τα εγκαίνια της εμής διαθήκης. Όπως την αντιλαμβάνομαι ο ίδιος θα εγκαθίδρυα με έδρα την αναρχία, την αλήθεια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ο θάνατος σ᾽ ένα κελί είναι χειρότερος απ’ του θανάτου τη φυλακή. Ο Αντόνιο δεν προσήκει τη λάμψη σου να ενδυθεί!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του εξωραϊσμού η αυτοκτονία ως ψηφιδωτό είναι η αλήθεια. Τους λόγους σου πιστεύω απ’ το πάθος του ωραίου. (Μοιάζει σα να μονολογεί.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κηλίδωσε σε τούτο το χαρτί μία υπογραφή και η ωδίνη σου θα γίνει χρονομηχανή. (Του ξαναδείχνει το χαρτί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Θα τ’ απαρνηθώ !(Κοιτάζει αλλού με ύφος αποστροφής.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σε νηνεμία δε θα είναι οι παγανοί…Και ο πατέρας; (Του λέει με ηράκλεια φωνή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μαργαρίτας η αύρα μου ως ανταπόκριση στην παρουσία του την οιστρώδη…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να αισχύνεσαι περισσότερο πρέπει απ’ τους άλλους τον εαυτό σου!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τον εαυτό μου αηδιάζω τόσο όσο και τους άλλους!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στην έννοια της ισότητος να έχουν πίστη οι αναρχικοί αδιανόητο …(Ειρωνικά.) Υποπίπτεις σε αντιφάσεις…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στον μανδύα της την έριδα, η αναρχία περικλείει. Ως αδελφή της σε νόμους δεν μπορεί να υποκύπτει. Το πνεύμα μου στης ζυγαριάς τη μια μεριά το ομοίωμά μου επαινεί, το ψύχος δέσμιο σ᾽ ένα τάφο απ’ την άλλη, την ανισότητα εκπροσωπεί και η ζυγαριά στην διάσπαση των ατόμων προσβλέπει. Μέσα στο σώμα την ισότητα ελέγχει η ψυχή. Να σβήσει η νυκτέλιά μου ευχή. Αρχή αποκτάει σαν τελειώσει εις τη νιοστή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και οι αξίες;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Των ιδεών είναι οι σπόροι της ολικής παρακμής, υποκείμενοι στο νόμο της συνδιαλλαγής και στων κερμάτων την παραγωγή. Ποιος είναι πιο πολύστονος για τον κάθε ένα μεγιστάνα; Ο κατέχων δέκα αριθμητικές περγαμηνές ή αυτός που για ιδέες έχει λυχνάρια;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τα είδωλα των ιδεών ισχυρίζεσαι ότι οι αξίες είναι σε ταλάντωσης νερό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στο ρεύμα της μετακίνησης 2500 έτη πριν αξία ήταν να μάχεσαι για την πατρίδα. Σήμερα να συγκαλύπτεις των κύκνων τη δολοφονία… Με τις ιδέες τις απαρέγκλιτες, ασύνδετες οι μετοχές.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Την Κλαούντια μόνον να σκεφτείς. Αν κάποιος κόψει με ψαλίδι το νήμα της πνοής, σε φοίνικα δε θα μεταποιηθεί! (Δακρύζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το προνόμιο αυτό μόνον τα άερκτα πνεύματα παραθέτουν… Όποιος τον εαυτό του υποτιμεί, έχει ξανά αρχή και τους άλλους σαν αδικεί μια ατελεύτητη αφή. (Με ψυχρότητα.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δυσδιάκριτα σημεία του απείρου το τέλος είναι και η αρχή. Για την ανάνηψη του Λαζάρου μας ομιλεί… (Απευθύνεται στο κοινό, ενώ έχει στρέψει την πλάτη στον Φερνάντο από απογοήτευση ή ίσως για να μην τον βλέπει να δακρύζει άλλο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για τα ιδανικά μου…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλάτι που δέχθηκα στο στήθος ως μαχαιριά μου είναι να ξέρω ότι υπάρχεις γι˙ αυτά που μάχεσαι, ενώ οι άλλοι σε χλευάζουν…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο πόνος είναι η εναλλακτική μορφή πάσας ηδονής… Και η κυβική απόληξη του πόνου είναι η ηδονή…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οι ιδέες σου περίπατος σε χαράδρα… (Σταματάει να του έχει γυρισμένη την πλάτη.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως το ψεύδος έτσι και η αλήθεια τέτοιου είδους διαδρομές εγκυμονεί. Αδελφή της αναρχίας και η αυτοτιμωρία…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ποιες είναι οι άλλες;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πολλές. Στο σκάκι οι βασιλείς είχαν της ουσίας την πρώτη ερμηνεία. Μα πιόνια όπως ο δικός μου πατήρ με κυβερνήσεις τους ανέτρεψαν μέσω παλιρροϊκών κυμάτων. Η δαπάνη για τα σκήπτρα ήταν μονοζυγωτική. Μόνον που οι βασιλείς είχαν την ατυχία της αυτοπροβολής, ενώ ο πατήρ μου τεχνηέντως έγινε ήρωας αεινεφής.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το κίνητρό σου σε λύκους διαδίδεις ακουσίως… (Χαμηλοφώνως.) Τη βασιλεία ήθελες για θριαμβευτή και άθυρμά σου τους στρατηγούς στο σκάκι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Απ' τη βασιλεία του προτιμητέα αυτή της αναρχίας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Διάδημά σου η απειθαρχία και η ανυπακοή. (Πετάει το χαρτί στο δάπεδο και απ' τη τσέπη του μία παπαρούνα εξωθεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι νόμοι είναι παιχνίδια παιδιών από πλαστελίνη. Το κράτος θούριο των ένυγρων Διονυσιακών ακολουθιών. Τα οχήματα και οι οίκοι μας
κλοπιμαία αλιτών. Οι χθονιογενείς στην καταδίκη των κόμπων και των σκοινιών… Η απεξάρτηση πόσο κοστίζει ιδέα δεν έχεις…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αποκλείεται οι ιδέες σου ν' απειληθούν λόγω ανεξαρτησίας απ' τον πληθωρισμό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η γερουσία πληθύνεται και αυξάνεται. Κάποιος πρέπει να δουλοποιηθεί. Θαύμα λέει πως είναι η πρόοδος των μηχανών.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με μαύρο καπέλο και ραβδί των συνταγμάτων οι παράγραφοι απ' όλους έχουν λησμονηθεί. Δεν έχουν όλοι πια άγραφες λωρίδες να διεκδικούν… (Ο Φερνάντο γελάει από μέσα του βλέποντας το φίλο του ν˙ αρχίζει να συμπληρώνει τα επιχειρήματά του.) Υπέρμαχος του τρόπου σκέψης σου. Όχι των ιδεών σου γιατί την Περσεφόνη δεν θέλω ακόμη να κοινωνώ… (Μιλάει με τρόμο φωτορεαλιστικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στον Κρόνο ζεις εσύ, όχι πια στη γη και εγώ στον Ποσειδώνα. Με τον εποικισμό των πλανητών φθάσαμε στην Βαβέλ των επινοιών.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να φύγω επειγόντως πρέπει γιατί συνουσία με τ˙ αναπόδραστο σε λίγο καιρό σύντμηση θα έχεις…(Ιδρωμένος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τις περιχαρακώσεις ν˙ αποφεύγεις των φύλων και των συγκλητικών…Η γύρη των αποδημητικών είναι που συμφέρει με κορωνίδα το στωικισμό. Είναι του αποπληθωρισμού η κατεδάφιση και της οικουμένης προπομπός…Κάποια ζύμη γέφυρας, ανεμοδούρα στης συστολής τον πορθμό. Στα όστρακα όσοι στο πέτο τους έχουν βελόνες με σταυρό. Τα σήμαντρα παντού μας ακολουθούν… Οι ιωνικοί ναοί με καρυκεύματα ζωμοί έχουνε μαγειρευτεί, ώστε ο όγκος των ελεφάντων να προσαυξηθεί.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στου καλλίμορφου αγάλματος τον δίαυλο, τα καλάμια αλυσίδες απιστωτικές, για τα θύματα κάποιας ακανόνιστης πορείας. Οι ανάδοχοι λένε πως θλάσματα

παρακρατούν σιτηρών.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για να επικαλυφθεί της παπαρούνας ή του Μίδα το κενό. Κάποτε ήσαν ήπειροι ροδόνερου τα σώματά μας. Τώρα μεταλλάχθηκαν σε εκκλησιών παγκάρια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καταδύτες της αγάπης στην κατοχή του έρωτα εμείς οι αστυνομικοί. (Τον κοιτάζει μ᾽ ένα παράδοξο βλέμμα .) Μελιού χοές κερνούσαμε και γάλακτος σε λέξεις υπεράνω πάσης υποψίας.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Παναίολα μπαλόνια δεν υπήρχαν στις επαύλεις. Μόνον γήπεδα αντισφαίρισης με κανόνες ποδοσφαίρου. (Μοιάζει σαν το παρελθόν ν᾽ αναπολεί.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μία φορά γινόταν το χρόνο η θηρευτική της αλωπεκής…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Εμείς οι διαβόητοι αδιαίρετοι στην πισίνα μου ιπποφόρβοι, προβαίναμε σε ύπτιες, πρόσθιες ή ελευθέριες κινήσεις.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Παρέλειψες στην πεταλούδα ν᾽ αναφερθείς.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Απ’ τα πετράδια των γόρδιων δεσμών μπροστά τα μάτια της γαλής σε ξιφομαχίες θα εκτιμούσα. Αν όμως εκζέματα δεν υπάρχουν τότε με τι θα καταπιασθούν όσοι υπόσχονται τις λύσεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ισχυρίζεσαι ότι πρόξενοι είναι δυστυχιών;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Της πυραμίδας η κορυφή στην δημοκρατία για την έδρα της εφεσιδικεί. Στις αυτοκρατορίες ή δικτατορίες, επίλυση ιδανική είναι η προγραφή…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γι᾽ αυτό της Θέμιδος υπάρχουν τα οικουμενικά τεμένη…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μεταξύ μεγάλων και μικρών πιθηκοειδών τα πάντα είναι ζήτημα εκκαθαρίσεων υπολογισμών ή υποτραπέζιων συμφωνιών. Για να μη γίνουμε στοιχεία σε δίχως πυξίδες δάση, εκτείνουν την κόμη τους στου Πινόκιο τη μύτη…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μήπως την τρομοκρατία αντιπροτείνεις;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Της αναρχία η αρετή είναι η εξής: Θα πρέπει για να είναι άτρητη, στης Ιοκάστης τη μοίρα να προχωρεί, αφού του κράτους τον κατακερματισμό με τα δέοντα προασπίσει και τον αφανισμό του βαθμηδόν επιτηρήσει. Το λουρί πρέπει επιτέλους ν᾽ ανακοπεί, αφού των αρχών η μεταβολή τίποτε δεν επιλύει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το καθεστώς μια νεκροκεφαλή με οστά χιαστί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο ζυγός απ' τη δολιοφθορά έχει πλέον σκουριάσει. Απ' της αδράνειας σε μιας καταμέτρησης τοιχοπληγή τ᾽ αρχοντικά σε φρουρά γλυπτών προκρίνουν να εντρυφείς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εσύ του κανόνα η εξαίρεση για τις εξόδους των παντελονιών τους. Στην μελλοντική Τιτανομαχία αίτησή σου το μηδέν και εσύ τα πάντα! (Μοιάζει σα να τον θαυμάζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το βλέπεις αυτό; (Του δείχνει το κοσμημένο με αμέθυστο δακτυλίδι που φορά στο χέρι του το συντηρητικό.) Με τη σοφία δάκτυλο, τα δώρα θα μπορούσα να ᾽χω των δύο άλλων θεαινών… (Με βλέμμα διαφορετικό απ' το σεμνό.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και του Αγίου Βερνάρδου συντρόφους στην αλήθεια! Γι᾽ αυτό βάλε υπογραφή στο δύσμοιρο τούτο χαρτί! (Του δείχνει με το χέρι του το πεσμένο χαρτί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Θα τ᾽ απαρνηθώ! (Το δακτυλίδι σα να είναι υπνωτισμένος
Κοιτάζει.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σανίδα σωτηρίας δεν είναι η μεταφυσική…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δώσε μου μια τράπουλα Ταρώ και η συλλογή μου άξαφνα θα υποβληθεί…(Με βεβαιότητα ομιλεί.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ξέρω… τη γόνδολα…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τον τρελό μέσα στην γόνδολα…(Απορροφημένος στις σκέψεις του.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και τι λένε τ᾽ άστρα στον παμφεγγή σου ουρανό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο ήχος στο τηλέφωνο που την ώρα με ακρίβεια σου λέει, δεν είναι υπόδικος γιατί ο ήλιος ανατέλλει. Ούτε για την αιθαλομίχλη ο ουρανομάντης πταίει. (Βλέπουν και οι δύο ένα αστέρι να πέφτει απ' τον ουρανό μέσα απ' το παράθυρο της φυλακής.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και ο νεκροσκόπος τι μας λέει;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο αστρονόμος και ο βούκολος πιο τετράγωνη γνώση έχει. (Ένας λύκος ακούγεται και το ρολόι μεσάνυχτα κτυπεί.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και του νοσοκομείου οι λίθοι με τις μαύρες τις σφραγίδες;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πρόγονοί μου αδιαφεγγείς που πριν κόψουν τη ραφή, έγιναν νομάδες ισάξιοι σε οκτάρια. [Πέφτουν κάποιοι

σοβάδες απ’ το ταβάνι.]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι είναι η μαγεία δίχως την φυσική ή την χημεία;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και τι η επιστήμη δίχως την αγνώριστη αλήθεια; Σε περίπτωση αντίθετη με βόδι λιπόθυμο στο δρόμο ένα τέθριππο άδμητο στα επουράνια να σύρει μοιάζει. (Ακούγονται μουγκρητά ζώων.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πότε έγινες της τέχνης του Παράκελσου εξερευνητής και της μεταφυσικής;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δε θα ήθελες κάποτε να δεις το νερό χρυσάφι και σαν τον λεβάντε με τα νύχια να το πιάσεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τ΄ ομολογώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τότε στην επιστήμη εκχώρησε της άναρχης ελευθερία το δικαίωμα και στο δισκοπότηρο το απροσπέλαστό σου όνειρο θα γίνει κοινωνός… (Του γυαλίζει το μάτι.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Επιστήμη δίχως μεθόριο καλείται επιστήμη;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Επιστήμη με παρωπίδες πρόοδο δεν μπορεί να φέρει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αφού είσαι αντικοινωνός η πρόοδος είναι δυνατόν να σ΄ ενδιαφέρει;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί είναι ο προδρομικός ταγός που όλα καταστρέφει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ιδού μια αλήθεια από συμφέρον ποτισμένη… (Γέλια ασυγκράτητα και απ’ τους δύο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μία έλξη ακατανίκητη για το “αγάπα τον πλησίον σου” αφουγκράζομαι ν΄ αναβλυσθεί…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όπως οι υπηρέτες του Ασκληπιού που ορκίσθηκαν την παχυσαρκία να πολιορκούν για να μην οι άνθρωποι υποφέρουν…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πάλι ξεγελάσθηκες… Της Εδέμ ο κήπος κάθε λογής φρούτα έχει. Δεν υπάρχουν μόνο λήνοι ή πετεινοί. Οι αγρότες θα υποκαταστήσουν των δουλοπάροικων τη θέση; Η ευζωία για πολλές νόσους είναι η αιτία… Όσοι το υποδόριο αυξάνεται, τόσο το κόστος της υγείας μεταρσιώνει…Το ταμείον είναι μείον…

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οι νόμοι της υγείας ενάντιοι σε αυτούς της οικονομίας.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί ανήκουν στην ίδια επένδυση. Όπως ο

διδάσκαλος με το μαθητή… (Του κάνει νεύμα για φιλί.)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Προτιμώ στο περιλαίμιό σου ν’ αγκυροβολώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί εις μάτην είσαι αναβλητικός; Κάνε το δίχως περιστροφές και γίνε ο αγρευτήρ των Κελτών… (Ο Αρμάντο τον φιλάει στο λαιμό και φεύγει βιαστικά με δάκρυα απ’ τη φυλακή.)

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο κελί της φυλακής εισέρχεται ο δεσμοφύλακας κρατώντας στο δεξιό του χέρι το κλειδί. Απευθύνεται στον φυλακισμένο που έχει αλυσοδεθεί.)

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχεις επισκέψεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αφού δεν έχω διαθέσεις…

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ: Αυτό δεν είναι καθόλου καλό…(Ξύνει το κεφάλι του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ναι…Το κατανοώ… Είναι μειονέκτημα θανατηφόρο… (Με ύφος αδιάφορο.)

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μία γυναίκα σε περιμένει στ’ ακουστικό. Δεν σου είναι αρεστό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στη γλώσσα μου έχω τη γεύση του πυρός. Της εξουσίας είμαι ο ανεπανόρθωτος εχθρός.

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ: Φιλοσοφείς πολύ… Η φιλοσοφία είναι της δημοκρατίας μας ο πολεμοποιός… Μα πως μ΄ εσένα συνομιλώ; Τις εντολές πρέπει να εκτελώ…(Αποχωρεί ως ηλεκτρονικός υπολογιστής απ’ το κελί.)

ΣΚΗΝΗ 2η

(Λίγες στιγμές αργότερα εισέρχεται μια νεαρή γυναίκα που στην πορφύρα έχει ενδυθεί. Εκείνος προσποιείται ότι δεν τη βλέπει και μ΄ ένα ξυλαράκι χαράσσει ομόκεντρους κύκλους στο σκονισμένο δάπεδο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο λύκος απ’ το παραμύθι αυτομολεί…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και τον δρυμό…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Κατεχόμενη από τρία μάτια αρετής, ένα του Πολύφημου και δύο του Οδυσσέα, στων ιδεών μου το

αναγνωστήριο έχεις προβεί;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Οι επιθυμίες μου είναι η δική σου διαταγή; (Με βλέμμα σπινθηροβόλο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αν είναι εφικτές… Αν φοιτητής στον σπόγγο των άλλων ήταν ο καθείς θα κατασκήνωνε περίπολο-κεντρί, με τη Νεβάδα παγκοσμίως να προικοδοτεί, για την επούλωση της ψυχεδελικής του τομής.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Όλα τα μπορούν οι θεοί, γι΄ αυτό σε αδέκαστη ευρίσκονται διαμάχη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ποιο σημείο του ορίζοντα για εμένα θα μπορούσε να δαμασθεί;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Τον ουρανό θα έκανα να βρέχει άστρα! (Του δείχνει το νυκτερινό ουρανό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και των γονιών σου;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Δεν είναι του χεριού μου αυτό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν μου είναι ευάρεστα τα φρούδα θαύματα της επαγγελίας και τα μονολιθικά.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Σ΄ αγαπώ!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πώς διαφαίνεται ότι είσαι χριστιανή…(Σε ύφος υποτιμητικό.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Υπάρχει πράγμα πιο διασταλτό απ΄ την αγάπη;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο έρως γιατί το πάθος ξέρει να συσφίγγει, αιώνα αδιάστατο κερί που μήτε σβήνει ή αντιδικεί. (Η Κλαούντια ανάβει μ΄ έναν αναπτήρα τα κεριά πάνω στο τραπέζι.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Όπως τ΄ άστρα που σου είχα υποσχεθεί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως τ΄ άστρα που μου είχες υποσχεθεί…Λανθασμένη και άκυρη κατάφαση μου έδωσες…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ταπεινώς σου ζητώ συγγνώμη…Δεν το ήθελα… (Πέφτει στα γόνατά του και κλαίει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν έχω το δικαίωμα να είμαι ο Ποσειδών…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και αυτό είναι αληθινό…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Κάθε τι το ετώσιο υποκρύπτει αλήθεια κεντροβόρα…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Οι συγγενείς μου σε θεωρούν στα

αφροπλασμένα όνειρά τους ένα στίγμα.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Από έφηλις μπορώ να γίνω εφιάλτης.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Αυτό δε θέλω να το καρτερώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως και το οτιδήποτε άλλο.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ας κατισχύσει η σιωπή! (Επιτακτικώς.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αν σταματήσω να προσηγορώ αφόρμηση στου τέλους την αρχή θα κάνεις.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ποιο το τέλος σ΄ έναν κύκλο και η αρχή;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τώρα η πρέπουσα ρητορεία αντιλαλεί… Αγαπάς όμως κάτι που δεν μπορεί αγροτεμάχιο ν΄ αγορασθεί…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μία μέθοδο μόνον σου ζητώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Άγγελε της Αφρικής, του γκρεμού σου το κενό διεύθυνε, για να με αποικείς. Η αγάπη του ήλιου τις ακτίνες απ΄ τα νέφη δεν αποβαίνει, γιατί του ουρανού δεν είναι επιτετραμμένη.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και πως του έρωτα την κανονιοφόρο θα επιψηλαφώ;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν μπορεί να σε νουθετήσεις ουδείς για τα ανθέμια που στο σώμα σου κατέχεις, στο πλάστρο της πρόσοψής σου ένα κογχύλι Αφροδίτης στο παραπέτασμα σαν περισχέσεις. Η αγάπη μάθε, ξέρει να είναι άθελκτη σε ταπεινούς εκβιασμούς ως πόλου αρκτικού ή Κόμπι υδρία. Στον έρωτα όμως ο εκβιασμός είναι πίτυλο ελαφρυντικό στις αείβλυστες ειδοποιήσεις όλων των παιχνιδιών… (Της πιάνει τρυφερά την κόμη.) Μα εσύ να παραταχθείς σ΄ έναν μόνο πρέπει.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Σε ποιο;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Να είσαι σε αγρυπνία παρέγκλισης, εντός, εκτός και επί τα αυτά τα πάντα να ανάγεις. Έρως είναι την παρακέντηση να οιστρηλατείς.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μάσκα με κοθόρνους θα μπορούσα να προσθαφαιρώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για την αλληλουχία του έρωτά σου να πεισθώ; (Της χαϊδεύει το στήθος.) Χλόη το κράνος σου συμπαντική παρακινώ…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Άχραντο ήμουν μπουμπούκι, μα με προσόρμισε κοντά σου των συμπτώσεων η σκοτοδίνη… Όπως και εσύ

άλλωστε…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Την Ανδρομέδα στον καθρέφτη είχα δει… Σε αρματοδρομία ήσουν ο αποβάτης. Όχι ο ηνίοχος λυχνοστάτης.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ο έρωτας σου είναι του εθισμού ένα χάπι. Η παραίσθησή του υφέρπει εσαεί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αγάπη σου ένα τριαντάφυλλο που απαγχονίζει την αρύταινά σου…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μα την σπέρνει με τ΄ όνομά του.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στο θησαυροφυλάκιό μου ο έρωτας έκλειψης παλμός, σε διαπομπεύει σε αδιέξοδο καταχθόνιο συρμό. Ένα ηλεκτρόπλοιο με παράλυτα τα φρένα οδηγώ…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Σε κάποια στιγμή θα χαιρετήσεις τη βενζίνη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ή θα βρεθώ δικέφαλος σ΄ ένα φαράγγι αετός. Ιδού η απόχρωσή του! (Βγάζει απ' την τσέπη του μια τούφα μαλλιών και την ξαναβάζει.) Ως έκθεμα σ΄ ένα μουσείο πλεκτάνης.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Παιδί σαν σκαλοπάταγες στης βελανιδιάς τον κορμό νόμιζες ότι ήσουν της αναρρίχησης φυτό. Το μνημόνιο στο πάρκο μας υπεξαίρεσες στεφάνι νηπιακό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο έρως είναι δένδρο αειθαλές, όχι κωνοφόρο. (Βγάζει απ' την άλλη τσέπη του αν και οι αλυσίδες τον δυσκολεύουν, ένα φθαρμένο απ' τον χρόνο και χιλιοτσαλακωμένο λευκό χαρτί με αριθμούς.) Φλεγόμενη βάτος στη σελήνη μου τούτο το χαρτί!

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ο αριθμός του φωνογράφου που σου κατέδωσα δεκαπέντε χρόνια πριν. (Έκπληκτη δείχνει ν' αναγνωρίζει τον αριθμό του τηλεφώνου της.) Με την ονειροπλασία θα ελιχθείς ή με το περικάρδιο του χθες;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η φαντασία αν σε πίστη ποδηγετηθεί θα γίνει κουκίδα ερωταπόγνωσης και ρυσογνωσίας. Το πλέον τριχρωμικό δώρο η αγκαλιά της κόμπρας.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Δεν ξέρω αν πρέπει να ερωτευθώ γιατί σ΄ ένα εξωδιαπλανητικό νεφέλωμα θα διακομισθώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα απόηχος Ανάστασης είναι ο έρως. (Απ' τα μαλλιά της παίρνει την περόνη και την τρυπάει στις παλάμες των χεριών του και στα πόδια του. Η Κλαούντια αν και σαστισμένη του παίρνει την περόνη απ' τα χέρια και με τα μαλλιά της προσπαθεί τις πληγές του να ιάσει).

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Πρέπει να σου δοθεί ένας ελλεβόρος και μανδύας δεσμών.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα φυσικά…Ο έρως πουθενά δε λογοδοτεί, πούπουλα ταώς και δελφινιού ηχώ κατέχει μόνον.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ιδού ο ερωτιδεύς… (Βγάζει απ' το μπούστο του φορέματός της ένα τετράφυλλο τριφύλλι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τόσο εκλεκτός όσο της χήνας ο οργασμός… (Γελάει χαμηλοφώνως.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μ' ερέθιζες με τούτον τον μονόκερω στον λαιμό. Το κράτησα ως τρόπαιο…(Το ξαναβάζει στο μπούστο της.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το κορμί σου οδηγούσε ως μαδριγάλι.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η γλώσσα σου προέφερε τα γράμματα σωστά, στης ιδιωτικής μας συμφωνίας την ολική πινελιά….

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Εγκλωβισμένη σαν τη διαγραφή, σε είχα συλλάβει εκεί… (Της δείχνει το ακάθαρτο στρώμα του κρεβατιού του.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ένας Άγνωστος θεός…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το χέρι μου απαστράπτων κεραυνός.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Σ΄ ένα στερέωμα δίχως φανάρι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν έχει ορίζοντες το μεσουράνημά μου.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μελισσακόμος ήσουν μα για χάρτη μου είχα το φεγγάρι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σελήνη και ήλιος ήμουν μαζί. Το κύματά σου λαμπτήρες στην οικοστολή διέπλαθα ή στην ανταρσία.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Πρωτόπλαστοι της σκιάς γευόμασταν τα φρούτα. (Ο Φερνάντο της φιλάει με λαγνεία το αριστερό της χέρι σα να ήταν δεσπότης.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Είμαι ένας ιδεαβλεψίας…Μα και ο έρωτας μια ιδέα δεν πρέπει να ΄ναι στον έναστρο ουρανό; Ήμουν ερωτευμένος με τον πυρετό…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και όχι με τον τοκετό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γυναίκα ώστε να δίνω στον πόνο σκελετό, δε θα μπορούσα ποτέ να προπλασθώ…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η γυναίκα δυστυχώς είναι προικοσύμφωνο του ανδρός, όχι της επουράνιας κοινωνίας…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο πόνος μου μόνον πανάκεια διαρρέει, ποτέ

βρέφη.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ένα πηγάδι άνοιξης κάποτε αναδιφούσες…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην Αγία Αικατερίνη του Σινά αποζητούσα τις πλαγγόνες δίχως τις αιτίες…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μα τα αποτροπαϊκά των αμφορέων συμπλέγματα αψηφούσες…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Διορθώσεων δεν επιδέχεται το παρελθόν γιατί σαν μηχανή ατέλειας, εκ φύσεως ανήκει πια στο τέλος… Στο κατάρτι γι' αυτό έβαλα βαμβάκι…Όαση στης λειψυδρίας τον ωκεανό τα χείλη… (Της φιλάει τα χείλη.) Κεχριμπάρι τα μαλλιά σου… (Της φιλάει την κόμη.) Βραχονησίδα στιλπνή το δέρμα σου… (Της φιλάει το λαιμό.) Τα μάτια σου ονειρατά μου… (Της δίνει φιλιά στα δυο κλειστά της μάτια.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Τα λες αυτά γιατί ήμουν του διατάκτη η κόρη; (Τρέμει σύγκορμη.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτό είναι το κερασάκι στην σοφίτα…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Στην όπερα παραφωνία ήταν ο όρκος μας, παραγνωρισμένη συγχορδία…. (Ανοίγει τα μάτια.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ξέρεις τι σημαίνει ο ερωτόσακος της ύπνωσης; Ό,τι δεν αποκέντρωσα να χειρογραφείς…Τον πατέρα σου στην διασωλήνωση με τούτο το εγχειρίδιο να δωροδοκείς…(Βγάζει ένα μικρό στιλέτο απ' την μπότα του και στο χέρι της το δίνει. Εκείνη το κρύβει στο μπούστο της με το τετράφυλλο τριφύλλι.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Υπερβάσεις μην ζητάς ώστε τον πρώτο υπουργό και πρόγονό μου, στον αδελφό του Μορφέα να εκδοθεί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αν δίδυμη σωτηρία με αποχέτευση στη χώρα προωθείς;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Την συμφορά εννοείς…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η συμφορά καθοδηγεί στην σωτηρία πάντα. (Η Κλαούντια βγάζει απ' την τσάντα της ένα φυαλίδιο με πορφυρό υγρό.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Δούναι και λαβείν… (Του λέει με τρόμο και στην τσέπη του παντελονιού του κλεφτά το βάζει απ' το φόβο μην τη δει κανείς.) Πιές το και στην ομόνοια κάποιου πτερωτού αφρού θα βρεθείς σαν απ' το σώμα σου το νου σου διαμερίσεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ουρά του κομήτη σου θα γίνω…Διπλός θάνατος είναι εκεί ώσπου οι άλλοι σε ρυμουλκούν…Τον Παναμά της ελευθερίας μου χαράσσεις.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Προδεδικασμένη ποινή σε μονόδρομη ελευθερία….

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σφραγίδα γνησιότητας στη μαθήτριά μου, οι άλλοι δώδεκα συκοσκεπείς σε καραβάνι. Εσύ στον γεφυροποιό δίνεις τη φιάλη, ποτέ το νόμισμα οι άλλοι.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η ζωή είναι των μοιρογνωμόνιων η χοάνη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η προκατάληψη είναι της θρησκείας η τυπολογία. Τον έρωτα όμως ως πανθεϊσμό είχα διαπραγματευθεί.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Στου μονόπτερου το γυναικωνίτη, της εφηβείας σου ο άρτος εποίησε εισδοχή, δίχως προπαρασκευή.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οίνο ανταπέδιδες λευκό στον άρτο μου από καταρράκτη χιονισμένο… (Της δίνει γαλλικό φιλί.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Εσοχοθηρία είχα πάντα στα χωνάκια, με φράουλες τις Άνδεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στο παράσπονδο δώμα σου, το αδιέκβατο το κρεβάτι, του πυροσυλλέκτη αίθουσα θωρηκτή το κακέκτυπο αλάμπετο φεγγάρι. Τ' άστρα με αιματίτη ηλιοτρόπιου απ' τη σαπουνάδα του καιρού τοτέμ είχαν γίνει… (Με νοσταλγία.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Τα χείλη μου σε νήγμα τα κατέτμησα, για να μην παρηχώ του βέλους τις συσπάσεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πρότυπό μου των πλανητών η πορεία ανάδρομη με τον κόλπο της Βεγγάλης ως Ιθάκη…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Κοσμοπολίτικες ιδέες… Με την αναρχία σε συμβάσεις;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο έρως δισκοβολία είναι με προεξάρχουσα πρωτοπορία. Ειδεμή στην παραίτηση απολήγεις ή στον διαμερισμό.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Οι παραβολές σου στην επικαιρότητα είναι μα δεν…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τότε ήμουν άνθρωπος… Διπλότυπος…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Προχώρησε στο θέμα…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στοίχημα έθεσα με τον αδελφό σου τούτο το κάστρο ποιος θα το εκπορθήσει… (Της πιάνει ηδυπαθώς τον ομφαλό της κοιλιάς της.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ποιο το λάφυρο για την άλωση της πόλης;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μύστης της Δήμητρας και να γίνει.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Σαΐτες είναι οι ανδρικές φιλίες!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο φίλος μου αν από εσέ, εφίμερος δε γίνει, το άλλο μου μισό ποτέ δε θα χειραγωγήσεις… Ο φίλος είναι η αντέκταση του άλλου σου «εγώ».

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η φιλία ανάμεσα σε άνδρα και γυναίκα δεν είναι νοητή. Έρωτας ή θάνατος; Ποιος πρώτος με το χέρι του των σειρήτιων τις ενδείξεις θ' αποδώσει στην αεροδίνη;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτός που ερωτεύθηκε. Ποτέ αυτός που αγάπησε πολύ…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Πάνω στη σανίδα που του παραχωρήθηκε σ' ένα ναυάγιο αυτός που αγαπάει…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τώρα αρχίζει ορθώς να παραμιλάει…(Κοιτάζει μόνον το κοινό.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Πιάνου πλήκτρα των χειρών μου τα δάκτυλα είχες περάσει…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πιάνο δεν ήξερα, μόνον φυσαρμόνικα να παίζω. Του ιερού χειροφάντης, το μέλλον διακονώ.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και τι προείδες μαθητή του Τειρεσία;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του Ατλαντικού τα μαργαριτάρια, άγκυρα να γίνονται όχι πια μπροστά μου.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Στης αρπάμορφης ψυχής μου τη χορδή, βάρδος συμφορών χρημάτισες.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένα όνειρο διατίμησης μου θύμισες στην μουσική μας ιεροτελεστία. Το πρόσωπό σου ένα χαμόγελο εξέπεμπε μ' ένα ραβδί. Η κόμμωσή σου σιτάρι για δρεπάνι, περιρραντήριο ποιμένα σ' ένα βουστάσι. Σκιρτήματα επιτερπή τα φαιλόνια και τα αιμοπετάλιά σου, ολόγλυφο Εφέσιας ζωηφόρου. Απ' τον αντίλαλο της εικόνας σου μία καρέκλα εδέχθης στο κεφάλι… Στο χώμα, το πράσινο νερό σου, σταλακτίτης τριών αβγών. Τα μάτια μου στον ουρανό τους δύο σου κύκλους εδήωσαν με δέκα άστρα.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Τ΄ αβγά είχαν οικόσημα;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τα δύο ήταν άλικα, το τρίτο γαλανό ανάμεσά τους σε χίλιες νύκτες διασποράς και μία καλύβα αχειροποίητη από λαίλαπας τραμουντάνα στο Κιλιμάντζαρο προσγειώθηκε, ενώ την κατώπτευα απ' το θυμάρι, γιατί τα αβγά είχα δει σε θλάση.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και το περίγραμμά μου; (Με περιέργεια ρωτάει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως ο Αχέροντας στο σώμα μας ίχνη δεν

αφήνει, το απεκδύει αργά μέχρι το περίαπτο της Ελένης να μείνει. Είδα τότε ένα πλατάνι να λυγίζει, χρυσάφι σ' ένα μονοπάτι να καταπίνει με πλαίσιο ένα άνυγρο ρείκι. Σκύλοι με φτερά υπέκλεψαν την αορατότητά σου και εσύ ένα διαστημόπλοιο αγνάντευες στην αιθάλη, το φουγάρο μου μέχρι να γίνω κόκκος άμμου!

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Της πυραμίδας σου τον τετραγωνισμό δύστοκο τον αναπλάθεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δευτέρα παγιδεύτηκα αν και η Παρασκευή με χαρακτηρίζει. Ωραίο στο λαιμό σου, το αγλαϊσμά σου. (Ψηλαφεί ένα περιδέραιο με πολύτιμο λίθο στο λαιμό της για να το αναγνωρίσει.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Των αιλουροειδών η διόραση.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ως διπολικός ελκτήρ…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Λένε ότι φέρνει κοντά σου την Ήβη και την Αφροδίτη… (Ο Φερνάντο της πιάνει το μάγουλο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σίγουρα… Σαν την Ελένη πριν την απαγάγει ο Πάρης θα σε πάρει ο Άδης… Μου το ΄πανε.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ποιοι αυτό το λογοπαιχνίδι;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στο γραφείο μου με αριθμούς και γράμματα, είχα έναν πίνακα δίχως κιμωλία, σαν μεσάνυχτα στο σπίτι ήμουν ερημίτης, διεφάνησαν οι προσκεκλημένοι μου φίλοι…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Αναχαιτίζεται εύκολα η επαφή όπως το κερί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του Σολομώντα εραστές μου ήταν οι ψαλμοί αν και είχα ανάψει πενθητήριο κερί, ώστε να γίνουν απ' το φακίρη οι διαλογισμοί. Του χεριού μου τη γραμμή ήμουν περίεργος μέχρι που θα τη φθάσει…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και ποιο σημείο είχαν διορίσει; (Ο Φερνάντο κοιτάζει του αριστερού της χεριού την παλάμη.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Εσύ και εγώ ότι έχουμε την ίδια ζωή.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Οι μολοσσοί σου είχαν υστεροφημία;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι περισσότεροι είναι απ' την Αϊτή και την Αφρική.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και εγώ είχα χθες το προνόμιο του ονείρου…Τη μητέρα μου όπως ο Οδυσσέας την άκουσα το όνομά μου σ΄ ένα λέκτρο να προβάλλει…Ήσουν παρών και εσύ…Στην γλώσσα μου ένιωσα κάτι να κατρακυλάει – νομίζοντας το για το σεληνόλιθο – που είχα από τη χαραυγή βάλει μα σε σφάλμα υπέπεσα γιατί ήταν ένα δόντι ανερυθριαστί…(Πετάει

ένα δόντι απ' τη τσάντα της όσο γίνεται πιο μακριά.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στη μέση εποχή σαν βιβλίο σε καυσόξυλα θα σε απέκκριναν. Στης Σαλώμης το χορό τους τουρμαλίνες θα εξωθούσαν πρωθύστερα και τα περίδοτά σου, ώστε με θαυματουργές εικόνες τα λύτρα να εξαγοράσουν και τους συγχωροχάρτες. Μήπως έχεις δει και άλλες απόκοσμες τανάλιες;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ναι… Κάποτε είχα δει σε μια σινδόνη εκδορών, δύο φύλλα αγριελιάς επιχρισμένα με οίνο Ερυθραίας και σ᾽ έναν κώρυκο οπλιτοδρομίας, δύο κόκορες δίχως λειριά που διαφιλονεικούσαν για έναν κύκνο οπτασίας…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μήπως των ονειρώξεών μας η διάθλαση είναι η πραγματικότητα; Ή ένας ταχυδακτυλουργός που μας υπνωτίζει για τη φαντασιακή της τυπογραφία; Ή τα όνειρα είναι της φαντασίας η έκλυση απ' του έλλογου τη δικονομία; Η φαντασία του λογοτέχνη που στοχάζεται, ενώ στο γραφείο του ο νους του επικάθεται είναι το μάγουλο της σελήνης το αλεξηλιακό. Μόνον μέσα στο όνειρο του γίνεται λαγός. Τη θεματολογία των ονείρων σου ζάρωσες ποτέ;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Όχι περισσότερο απ' την πτυχολογία των βουνών ή τη μορφολογία των νεφών… Ή της σκιώδους κυβερνήσεως των προεξοχών στα έπιπλα κάτω απ' το πρίσμα του φωτός.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Βλέπω ότι ξεδιαλύνεις τα φαινόμενα απ' την ουσία…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ναι…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτό που βλέπεις είναι το φαινόμενο! (Της αυτοπαρουσιάζεται κάνοντας μια υπόκλιση μεγαλοπρεπή.) Και αυτό του φαινομένου η ουσία! (Πίνει απ' το μπουκαλάκι με το δηλητήριο που του έδωσε.) Το φαινόμενο θ᾽ αποδειχθεί φαινόμενο μόλις η ουσία θα προβεί στην αυτοκατάργησή της. Η ουσία το φαινόμενο τροφοδοτεί. Δεν ισχύει ποτέ η αντιστροφή.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Ένα δίλημμά σου αναθέτω. Μέσα στην κοιλιά μου αφιερωμένο σ᾽ έναν Ακατονόμαστο Θεό τρέφω έναν ιερόσυλο βωμό. Τι πρέπει να εκλέξω; Την ειδωλολαγνία ή το χριστιανισμό; Αν το πρώτο επιλέξω θα πρέπει να καταλυθεί, για να στρωματοποιήσω ένα πλώϊμο ναό… Αν το δεύτερο αφήσω επειγόντως μέσα μου ένα όνομα θα επικαλεσθώ, ώστε το τρίπτυχο στην χλαμύδα να λογοθετώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Χωρίς να τον επιδιώκεις επελαύνει ο τοκετός, μα σαν επέλθει ο Χάρος σφαδάζεις ορμητικώς, γιατί συνήθειες οικείες αποφεύγεις… Μα συμβουλή μία θα σου επιδοθεί… Σαν τον οπισθόδομο ναό ενηλικιώσεις, το όνομα το οριστικό θα μεταδώσεις. Απ' τη ρυθμική των κιόνων θα το προαισθανθείς

αν και δεν υπήρξα ποτέ συμποσιαστής των ιδεολογιών.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Την αρχιτεκτονική προσχέδιο στην κοιλιά μου άθελά μου οι άλλοι…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως της ζωής… Μα μπορεί να τον πυρπολήσουν οι πιστοί, γιατί διάκενα αμφιβολιών και στάσεων δεν εγχωρεί. Η πίστη τη θρησκεία
περιφρουρεί, στην δίοδο του απόλυτου σε οδηγεί, μα αν την αποβάλλεις ίσως να σωθείς…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Αμαρτία λένε πως είναι από μέσα σου η πίστη να εκριζωθεί, ώστε η αμφιβολία να καρποφορεί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η ζωή σου θα διασωθεί…Όχι η αμαρτία. Ο αδελφός σου γνώση έχει…(Η Κλαούντια τον διακόπτει με απότομο τρόπο.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Παρεγράφη μια νύχτα άναστρη η φλόγα που κρατούσα στον πυρσό, γιατί δεν είχαν ληφθεί οι δέουσες προφυλάξεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο δρόμος της απώλειας ο πιο σεπτός…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μα αν τον ναό παρατήσω αρτιμελή, με πανούκλα η μητρόπολη θα μολυνθεί. Φόνος εκεί έχει διαπραχθεί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο φόνος της αρετής ή της λογικής;

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Της φύσης…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και η δολοφονία αδιάτρητη της κοινωνίας ανασκαφή…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Πιστεύω στην οικολογία.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με την εικοτολογία σου όμως εκτός απ' την ενοχή, ο οίκος σου θα πλειστηριασθεί. Ο ναός την ύπαρξή του την αντλεί όταν για την κοινωνία ιερουργεί. Πρέπει μία βάπτιση να τελεσθεί ή ένας γάμος ειδεμή θα έχουμε κηδεία. Ναός δίχως αινικτή αδύνατο να επεξηγηθεί.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Φέρετρο δίχως πτώμα;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Καλλίτερα σ΄ ένα φέρετρο το πρόβλημά σου παρά το ίνδαλμά σου. Ο λιθοβολισμός ακόμη και σήμερα μεγάλη απήχηση έχει στις μάζες…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η αμαρτία;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τι θεωρείται αμαρτία ή ποια είναι; Θεωρείται αμαρτία η ευτυχία. Η παραίτηση απ' την ευδαιμονία είναι

αμαρτία ή να μην είσαι, ενώ μπορείς να είσαι!

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η αναρχία αμαρτία είναι; (Με πραγματική απορία.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν μπορεί να είναι αμαρτία ό, τι τέλος δεν έχει η αρχή αφού τόξο δε διαθέτει. Για παράδειγμα αμαρτία είναι τον άλλο να κάνεις δυστυχή με σχέδιο που θα ενορχηστρωθεί.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μα η διάλυση του άλλου απ' τη δική σου ευτυχία μπορεί να θεωρηθεί ευδαιμονία!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην αναρχία όλοι ίση μοίρα στον όλεθρο θα έχουν. Δε θα υπάρχουν ευτυχείς ή δυστυχείς…Η ύπαρξη και η ζωή θα έχουν μηδενισθεί…

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Συνεπώς αντίπαλος της αμαρτίας.. Η αναρχία είναι του αγνώστου η αρετή.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα και της ζωής…Να ξέρεις ότι αμαρτία της ύπαρξης είναι η ζωή… Αμαρτία δονούμενη και ζωντανή.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Αμαρτία είναι η ηδονή;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για την ύπαρξη. Όχι για τη ζωή… Για παράδειγμα η θρησκεία είναι η αμαρτία της αλήθειας. Αφού όλες τους έχουν το προνόμιο της αποκλειστικής αλήθειας, τότε σε ασύστολα ψεύδη καταπίπτουν.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η αμαρτία της γνώσης ποια μπορεί να είναι;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η ύλη με τα ψεύδη ως κινήσεις, ήτοι τα φαινόμενα ή οι αισθήσεις. Οι εξουσίες και οι έννοιες ως μετουσιωμένη ύλη, μα καρότα γίνονται αξίες. Των ιδεών είναι αμαρτίες.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η αυτοκτονία είναι αμαρτία; (Κοιτάζει το μπουκαλάκι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για τη θρησκεία και την ύλη σίγουρα ναι, μα είναι η αρετή του πνεύματος και της αλήθειας.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η γέννηση της ύλης; (Χαϊδεύει την κοιλιά της.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αποτυχία του πνεύματος να κλωνοποιεί τον εαυτό του. Η αρετή των αξιών.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Η δολοφονία είναι αρετή ή αμαρτία; (Κοιτάζει το στιλέτο στο μπούστο της.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Συνυποδήλωση άρνησης της ύπαρξης και της ζωής με την εκδίκηση ως εμμονή.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Μα η εκδίκηση είναι των κανόνων της φύσης ο σφετερισμός…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Συνεπώς ο φόνος είναι ένα φαινόμενο παραφυσικό που θέλει να γίνει ουσία με την άρνηση της ύπαρξης του διαφορετικού, είτε για λόγους ιδιοτελείς είτε για αισθητικές εκτιμήσεις. Μπορεί αν σε συμφέροντα δεν υποκύψει να γίνει της αναρχίας αρετή. Ειδεμή είναι της ύλης και της ζωής η αμαρτία.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και η αγάπη… (Τον φιλάει στο μέτωπο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του έρωτα η αμαρτία και αρετή χριστιανική. (Η Κλαούντια του δείχνει ένα βιβλίο μαθηματικών απ' την τσάντα της μέσα.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Και η λογική;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αμαρτία της αναρχίας. Μα και η φαντασία έχει λογική.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Παρατήρηση σωστή… Ο έρως είναι μία ακηλίδωτη της ύλης αυταπάρνηση τυφλή που στης αλήθειας την αρετή σε οδηγεί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τώρα γεύθηκα την απόλυτη ευδαιμονία… Στο αέτωμά μου κατάδωσε ένα φιλί, πριν παίξεις στην τελική σκηνή και σαν χελιδόνι φύγε!
(Η Κλαούντια τον φιλεί στο μέτωπο και αποχωρεί.)

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Ο Φερνάντο πετάει σαΐτες μέσα στο κελί. Εισέρχεται ταραγμένος ο πατέρας του κρατώντας μία εφημερίδα)

ΧΟΘΕ: Πως είναι δυνατόν απ' αυτό το πρωτοσέλιδο να μαθαίνω τα κατόρθώματά σου; (Πετάει την εφημερίδα σα να είναι σκουπίδι από μπροστά του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι φυλλάδες σας ήσαν πάντοτε οι ωτακουστές της χώρας και οι δήμιοι. Για τη μεταπράτηση των ειδών σας δεν ήμουν το πιο διαδραστικό διαφημιστικό; Στα συμπόσια προς τιμή των τοκογλύφων βάρβιτους έπαιζα και φόρμιγγες συγχρόνως. Υψίφωνος ήμουν στα Carmina Burana… Μέχρι και το διερμηνέα έκανα χαμηλοφώνως. Η παγκοσμιοποίηση υπηρέτες να είμαστε όλοι απαιτεί.

ΧΟΘΕ: Μην κατηγορείς αυτό που από σπόρο σε σμίλευε κυπαρίσσι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτή η έννοια τα ψηφίσματα σε πλάκες αψηφεί. Το μάτι της πυραμίδας η ενδελέχειά της. Το ήξερες ότι ο Όμηρος πολτοποιήθη στη Μοζαμβίκη; Το έγραψαν οι

εφημερίδες της κατοχής…Σας…

ΧΟΘΕ: Κόψε τις ψευτοευγένειες… (Με τρόπο καταιονιστικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα από σπάνια και ανεκτίμητη γενιά δεν καυχιόσαστε ότι είμαστε πατέρα; Για την έννοια που πρεσβεύετε θα σας δώσω ημερίδα….

ΧΟΘΕ: Δεν είμαι πρεσβευτής νοσφιστής. (Τον κοιτάζει λες και είναι παράφρων.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Είσαστε όμως πρεσβύτης…Λοιπόν… Οι Εβραίοι δε σταύρωσαν το Χριστό… Αυτοκτόνησε, γιατί οι μέδουσες δεν μπορούν το δικό τους εαυτό, να διακρίνουν στου υαλοπίνακα το σταυρό…

ΧΟΘΕ: Η δαιμονοποίηση στην θάλασσα πουθενά δεν εφορμεί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δε λυσιτελεί θέλει να πει…(Απευθυνόμενος στο κοινό.) Ο Πέτρος το σταυρό προτίμησε σε αναστροφή, ώστε στον ουρανό να μη γονυπετεί. Του Εωσφόρου ταριχευμένος φόρος τιμής…

ΧΟΘΕ: Μαύρο το δωμάτιό σου είχε επενδυθεί…Πάνθηρες και τα κηροπήγια στο τζάκι…(Σα να βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη αποκάλυψη.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πενθούσα τη μητέρα μου… Ό, τι δεν πράξατε τόσο καιρό εσείς… (Σε πολύ ειρωνικό και άγριο τόνο.) Την ακολουθία πληροφορηθείτε όπως την εξιστόρησαν οι συγγραφείς. Οι δώδεκα μαθητές Του ήταν αρχαιοκάπηλοι και ανθρωποκτόνοι. Συμμορίας σύσταση με βουλοκέρι…

ΧΟΘΕ: Προτιμητέα απ' τη μωρία που σε διατρέχει… (Σε υποτιμητικό ύφος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μάθε πως η Μαρία η Μαγδαληνή τα πόδια Του με δάκρυ δεν έπλυνε και με νερό. Τα έγλειψε μ᾽ ένα μαγνήτη διχαλωτό, ούτως ώστε να συνενωθεί με τον ουρανό. (Του βγάζει τη γλώσσα σαν σχολιαρόπαιδο.) Γι᾽ αυτό έκανε θυσίες… Και δεν τα σκούπισε με τα μαλλιά της. Τα στέγνωσε με τον καύσωνα της κοιλιάς της. (Απομακρύνεται όσο μπορεί με τις αλυσίδες που έχει απ' τον πάσσαλο και κατουρεί σε μία γωνία, με γυρισμένη την πλάτη στον πατέρα του.)

ΧΟΘΕ: Είσαι βλάσφημος! (Σε άγριο τόνο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αφού απ' τα πέντε έτη μου να είμαι παιδί έχω παύσει, μαθαίνοντας απέξω του Μουσηγέτη τις εκλογές και τις δάφνες της Βαβέλ…

ΧΟΘΕ: Ακόμη στο μυαλό σου της ασπρόμαυρης ταινίας το στεφάνι; (Ο Φερνάντο κλείνει το φερμουάρ του παντελονιού

του και γυρίζει στη θέση του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Άγγελος δεν είμαι παρά μόνον κακών…Παντού εκκλησίες καθορώ … Είδατε ποτέ το Χριστό να κτίζει ναό; Εγώ τον είδα μόνον να κατεδαφίζει…

ΧΟΘΕ: Το επάγγελμά του δεν ήταν οικοδόμος…(Θυμωμένος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένας ποιμήν με κοπάδι δίχως στάνη; Τη βλέπετε την τήξη σε τούτο το παραθύρι; Αυτός είναι ο αρχέγονος ναός…(Του δείχνει έναν οίστρο στο κάγκελο του παραθύρου.)

ΧΟΘΕ: Είσαι άθρησκος… (Ιδρώνει και πορφυρίζει απ' το κακό του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ως αναρχικός πάντοτε αντέτεινα ότι η ορχήστρα στην οποία υποκρίνονται οι ακτήμονες των άκρων είναι η θρησκεία. (Τραγουδάει Jim Morrison.)

ΧΟΘΕ: Προκαλείς… (Σε απειλητικό τόνο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η πρόκληση είναι της αναρχίας η ανταπόδοση στην υποκρισία της καθεστηκυίας τάξης. Στην φλέβα μας ο ρόλος, όπως η Ερμαϊκή αναγκαία για να ζεις…

ΧΟΘΕ: Πως είναι δυνατόν στην αναρχία και όχι στην θρησκεία να ΄χεις επωμίδα; (Σε περιφρονητικό τόνο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν την πιστεύω, μα σαν ένα μεταξοσκώληκα τη βιώνω στον κάνθαρο της ψυχής. Η παγκοσμιοποίηση όλες τις θρησκείες γεφυρώνει. Οι ιδεολογίες πλάσθηκαν, ώστε κάποια άλλη να τις υπερβεί, ή στους χώρους της υγιειονομικής ταφής. Όλοι το ίδιο χρήμα. Απέκκριση αείκρουνης ισχαιμίας…

ΧΟΘΕ: Οι δίαυλοι ηλίανθοι που προσέλαβα για εσένα, η γλώσσα ένα λαξευμένο από ζιζάνια καλαμπόκι. (Με ύφος απογοήτευσης.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δώδεκα μου εδόθησαν και εγώ στης τραπέζης τη μέση. Στηθόδεσμοι δεν υπήρχαν στην ρωμαϊκή εορταστική τελετή. Θέλεις στον σταλαγμίτη της παράδοσης ν΄ αφεθείς; Τον Παρθενώνα ανατύπωσαν εξωγήινοι, στα σμήνη των θεών διατεταγμένοι. Οι Ευρωπαίοι είναι απόγονοι φυλών Μογγολικών. Το σύμπαν μας παράγεται πολλαπλάσιο στου κενού το χώρο και η πιο ανεπαίσθητη μετατόπιση οιμωγής, διασυνδέει μεταμορφώσεις τραγών ωδής, σε συντριβάνια μυθικών αστερισμών. Οι Εβραίοι σκότωσαν το Χριστό και εσείς ένας εκ προμελέτης ζωηφόνος. (Τον δείχνει με το δάκτυλο.)

ΧΟΘΕ: Οι αλήθειες σου δεν απαιτούν άφεση αμαρτιών, μόνον χαρτιά τρελών. (Του δίνει ένα χαστούκι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το άλλο μου πόδι ας μεταστραφεί, για να ραπισθεί… (Το ανασηκώνει.) Η συνδρομή σας στην γλώσσα

μου είχε τις μέγιστες εκτυπώσεις. Νύκτωρ με το ένα χέρι μου σαμπάνια προσαρτούσα και με τ΄ άλλο μια μπανανόφλουδα πετούσα, με της παρεκτροπής κάποιου φίλου σας σολοίκου την προσδοκία. Την προσωπογραφία της μητρός είχατε ηλιοστάσι, στο γραφείο των προσχέδιων της δικής σας δράσης. Αφού δεν ήσασταν σύζυγος, στης δεξίωσης την προβλήτα, να φανείτε έπρεπε του μυροδοχείου πατέρας, με την φωτογραφία μου επίστεψη, κοραλιογενής κερκίδα… (Τον φτύνει στο πρόσωπο.)

ΧΟΘΕ: Θα μπορούσα τον Τάνταλο να ωδινοθεραπεύσω και αναθηματική στους θεούς σπονδή να σε προσφέρω. (Σκουπίζει το πρόσωπό το μ΄ ένα μαντήλι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τα έργα που πρέπει να παρερμηνεύσετε είναι μόνον δύο : "Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΤΗΣ" ΚΑΙ "ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ Ο ΠΥΡΠΟΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΗΣ."

ΧΟΘΕ: Του νόμου τα τάγματα και του θανάτου, δεξαμενή στης χώρας τη βαλβίδα.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι αληθινοί φιλόσοφοι βρίσκονται στης Κούβας το αυλάκι. Όχι στην φυτεία για ενός ψωμιού κομμάτι. (Τον ξαναπτύει.)

ΧΟΘΕ: Όπως ο ήλιος έχει τ΄ άρμα του έτσι και εγώ ρυμοτομώ… (Ξανασκουπίζεται.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τις ιδέες τους σε επιταγές και δάνεια έχουν προδιαγράψει. Έκτρωση πρωτεϊνών κάνουν τα εδώδιμα στο τηγάνι. Δεν μπορώ άλλο να παραμείνω σ΄ ενός θερμοκηπίου – Μαυσωλείο. Στην οικουμενοποίηση το χέρι πρέπει να της δείχνεις ότι σφίγγεις για τον αναγκαίο χαιρετισμό και να της το ξεριζώσεις για της υποβάθμισης τον συμψηφισμό τη στιγμή της εμπιστοσύνης… (Του τείνει το χέρι του.)

ΧΟΘΕ: Έπρεπε να μου αποδείξεις ότι είσαι επάξιος Ολυμπιονίκης χρυσός άλτης όπως εγώ… (Περιφρονεί τη χειρονομία του Φερνάντο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τα έπαθλα δεν μου είναι ταιριαστά…Όπως και οι φίλοι που κάποτε είχα…Όλοι φίλοι τους είναι ώσπου να γίνουν εχθροί τους. Και εχθροί τους όσοι πάσχουν από υψοφοβία.

ΧΟΘΕ: Πραγματικός μονοφυσιτισμός… (Με αδιάφορο ύφος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Θυμάσαι την Πεπίτα; Με τα σπίρτα το κοριτσάκι που είχα ερωτευθεί σ΄ ένα σοκάκι;

ΧΟΘΕ: Αμυδρή εντύπωση έχω… (Φαίνεται ότι προσπαθεί το τι του λέει να ξεχάσει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μ' ένα εκατομμύριο τάλαρα υπέκυψε σε πιάτο σοκολάτας γιατί ποτέ της δεν είχε σκάφανδρο τη Σεισάχθεια.

(Τον ξαναπτύει στο πρόσωπο.)

ΧΟΘΕ: Οποιοσδήποτε άλλος σε έρωτα το μεγάλο "όχι" θ΄ απαντούσε…
(Ξανασκουπίζεται.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο έρως είναι το παιχνίδι του συνδετήρα, δυνατά στην προκυμαία του αγκιστρώνει, μα το κυρίως θέμα ξέρει να εφιδρώνει, στης τριήρης το μαντίλι που ενυδατώνει.

ΧΟΘΕ: Πιο εύκολα σ' αυτόν παραδιδόσουν…(Με ειρωνεία.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με ηφαίστειο ομοιάζει σε κατακερμάτιση ανενεργό ή με έναν μετ' εμποδίων στίβο, που αν ακόμη στον πίδακά του φτάσει, η παρόρμηση απροσπέλαστη, ώσπου με τις χροιές της τρίαινας παρελάσει.

ΧΟΘΕ: Αέρος φυσαλίδες… Από συνοικέσιο τη γυναίκα μου κατέλαβα. Όχι από ασφόδελους αγάπης… (Ομιλεί ως αφηγητής παντογνώστης.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μ' ενοίκιο παραμένεις στην αγάπη, τα πάντα όμως στον έρωτα κατέχεις. Τα παρθενικά ταξίδια μάθε πως δεν είναι μητροραφημένα, γιατί οι θάλασσες και οι ωκεανοί είναι απ' τη φύση μας χαρτογραφημένα. Αφαίρεσε τον κάλυκα από δύο ανθρώπων την οπλουργία και θα δεις την οντοτροχαλία… Διψώ… (Ξεροβήχει.) Έχω δύο ολόκληρες μέρες να πιώ…

ΧΟΘΕ: Η δίψα σου γεννήτρια δεν έσβησε αυτήν της φυλακής;
(Τον κοιτάζει αφ΄ υψηλού.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η φυλακή Γκίμπσον αχανής στα φύκια της ψυχής μου.

ΧΟΘΕ: Έπρεπε τη δίψα σου για τους σελιδοδείκτες των ραψωδιών σε πείνα των αγαθών τεχνών να μεταρσιώσω…
(Δείχνει μετανοημένος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι τέχνες στην χλωρίνη αντικλείδι.

ΧΟΘΕ: Η τέχνη επινοήθηκε, ώστε να εξυπηρετεί τα καθεστώτα. Αντλία ύπαρξής της ο άνθρωπος. Φαντάσου την οικουμένη δίχως ιστορία. Μια σαβάνα ανεπίγνωτη θα ήταν ως υδρορροή.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο άνθρωπος όμως τη φύση απομιμείται… Τα υποβρύχια σκαρμοί… Τα αυτοκίνητα επιτραπέζιοι ποντικοί… Οι αερόδιφροι γυπαετοί… Τα ιγκλού Σίμβλοι φολιδωτοί. Οι άνθρωποι τη χλωρίδα και την πανίδα μεταμφιέζουν σε τεχνολογία, γιατί την ανάγκη έχουν της καθημαγμένης φύσης, σύμφυτη λόγω ιδιοτέλειας όπως εσύ…

ΧΟΘΕ: Οι θεοί ομοουσιοχοούν και ανθρωπονομούν. Ο Δίας την Αθηνά διέπλασε απ' το κεφάλι. Όχι απ' το

στόμα…(Γελάει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μάθε πως οι άνθρωποι συνουσιάζονται με ζώα γι΄ αυτό και υβρίδια τερατογεννέσεων επωάζουν.

ΧΟΘΕ: Δεν ένιωθε…(Με ύφος πολικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σιωπή…Δικαίωμα δεν έχεις να είσαι ο κυβερνητικός εκπρόσωπος των ρομαντικών, γιατί τις πράσινες λωρίδες της θάλασσας ορίζεις για γαλάζιες… (Οργισμένος.)

ΧΟΘΕ: Στο διάστημα θα μπορούσες να ομιλείς τοιουτοτρόπως; (Σε έντονο τόνο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δε θα υπάρχω εκεί του θρόνου οι εκπτώσεις να με κατατρέχουν. Ίσως θα έπρεπε αστροναύτης να γίνω στην Ιωλκό… (Σα να είναι πληγωμένος.)

ΧΟΘΕ: Τα κατάρτια όμως απέτρεπες στη δύση των πηγών…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Έχω αυτά τα χέρια για πανιά, τιμόνι την καρδιά και το νου μου πλώρη και πρύμνη.

ΧΟΘΕ: Εγώ ξέρω πως δίχως κατάρτια πανιά δεν μπορούν να στηθούν…(Γελάει σατανικά.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο ουρανός πως καθίσταται αυτόνομος; Τα χέρια μου από ουράνιο είναι διαπλασμένα…

ΧΟΘΕ: Απεμπλουτισμένο οι κεραίες μου λαμβάνουν… (Τραβάει τα μαλλιά του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η ραδιενέργεια είναι της παγκοσμιοποίησης μια απλή φαρέτρα. Το μόνο παρασύνθημα διαφυγής είναι του κράτους η περιτομή…

ΧΟΘΕ: Προτείνεις να παραγραφούν των φεουδαρχών οι οπαδοί; (Ανήσυχος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Προτιμώ να εξαφανισθούν τα πόδια ενός πηλού – γίγαντα, για να παύσει των νηπιαγωγείων τα σκαρπίνια να εκφοβίζει με τα παραμύθια…

ΧΟΘΕ: Παραμύθια; Πες μας ένα… (Καγχάζει.) Να έχει και επιμύθιο…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το ερωτοθηρικό για την πατρίδα. Εν καιρώ πολέμου οι οδοκαθαριστές του δήμου δεν έχουν λογισμικό, όπως τα σπέρματα του Μίδα.

ΧΟΘΕ: Είσαι η εξαίρεση του κανόνα ή η υπεξαίρεση;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Της εξαίρεσης η αρχειοθέτηση… Για μια θάλασσα πετρελαιοκηλίδων ποιοι θα έπρεπε να μονομαχήσουν; Οι

βιομήχανοι ή οι τιμαριούχοι;

ΧΟΘΕ: Η λαφυραγωγία ένας μαγνήτης τόλμης.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και η τόλμη ένας πόλος απάρνησης.

ΧΟΘΕ: Μα όλα τα όπλα αυτοχειρούμενα και υπέργεια νικούν!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τη νύχτα οι δορυφόροι αφιλόξενοι, ένα με χρώμα το φεγγάρι. Με την παραλυσία μόνον το εργοστάσιο κραυγάζει.

ΧΟΘΕ: Είσαι της απελπισίας ο διαφημιστής…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και στο Έρεβος η σταγόνα φωτός συνυπάρχει. Απόδειξη τρανή τα εκμαγεία στον Άρη και οι λεπίδες που έχουν αποκυηθεί στο βρέφος της σελήνης.

ΧΟΘΕ: Έγινες και αστρονόμος… (Με ύφος δηκτικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με αστρολάβο μου αυτά… (Του δείχνεις τις αλυσίδες του.) Η μικρογραφία του σύμπαντος είναι η ιστοριογραφία της γραμμής μου. (Και του δείχνει μία ρυτίδα στο μάγουλό του.)

ΧΟΘΕ: "Τη Σχολή των Αθηνών" απεικονίζεις;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν μπορεί ένας Περίανδρος αδρομερώς να υδατογραφεί, γιατί με τη τέχνη τους κατώτερους δε θα διακωμωδεί, αλλά τον εαυτό του ως Αλιμούσιος θα διεμβολεί. Εκτός και αν υποβάλλετε, ως των μεταμφιέσεων ο ειδικός, το στέμμα ως τέχνη μάσκας κέρινης σε οφθαλμούς κουζίνας. Θα έπρεπε το χέρι της Θέμιδος στο σβέρκο σας να έχετε, γιατί της Νέμεσης για λεωφορείο το έχετε περάσει…

ΧΟΘΕ: Η ιεραρχία παρίσταται για να επωμίζονται οι ασήμαντοι τους ανισόπεδους αλτήρες και οι ευδιάκριτοι του ζυγού τις επιστασίες… Πολέμιες των σφαιρών!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένα μανιτάρι είδα και ανακωχή πολέμου, όσο ο Χριστός ανέκτησε την ημέτερή σου πελατεία.

ΧΟΘΕ: Χωρίς τη νομογραφία δε θα μπορέσει ποτέ ο άνθρωπος να εξισωθεί με το Θεό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Από πού και ως που η αριθμητική με το Υπερκείμενο του Χάους θα φωταγωγηθεί; Μπορείτε με τις ανισώσεις να δώσετε για την ύπαρξη των αιτιών τις αποθέσεις;

ΧΟΘΕ:Όχι, αλλά μπορώ τις προθήκες του καταστήματός μου να τελειοποιώ, ώστε το εύλογον της ύπαρξής μου να επεξηγώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Επίσης θ΄ αποκτήσετε 6 κεφάλια, 6 πόδια και 6 χέρια, θα έχετε για νύφη ύαινα με επίμεικτους διαδόχους και θα ζείτε όσο ο Μαθουσάλας έχοντας την κάτοψη των τριάκοντα.

ΧΟΘΕ: Για πολύ ακόμη θα συνεχίζεις τη σολομωνική; (Εκνευρισμένος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πατέρα είχατε ποτέ σκελίδες όπως οι επιστήμες, ώστε να επανατοποθετηθώ; Θα καταμερίσετε του Άρη τους αγρούς και στον Ποσειδώνα, θα κάνετε σπουδές χρυσές απ' τα πανδοχεία και τις διακοπές, θα υπονομευθεί ο νόμος της βαρύτητας, των ειδών θα υπερτιμηθεί ο οργασμός και θ' αναμοχλεύσετε πτερά λόγω αφυδάτωσης των ενεργειακών πηγών…

ΧΟΘΕ: Θ΄ ακούω από χιλιάδες μέτρα μακριά την υφαντουργία των συνωμοτών…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην πόλη μας αυτό με μπαλόνια λευκά έχει ιματισθεί ως κατασκόπους…Μέχρι και το σφράγισμα στο δόντι μου έχει ταυτοποιηθεί απ' τους δορυφόρους.

ΧΟΘΕ: Αυτό το ήξερα…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Φυσικά… Αφού την Κλαούντια από προνύμφη μου όριζες σε πεταλούδα να τη λάβω… (Μέσα απ' τα δόντια του ομιλεί.) Επέκταση των επιχειρήσεών σου αποτιμούσες στην Βενεζουέλα, αφού κατέστης να εκμισθώσεις εμένα παραπληγικός… (Ο Χοθέ του δίνει χαστούκι.)

ΧΟΘΕ: Τώρα όμως το δίκοχό σου εξαρτάται από εμένα….

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Προσφάτως σ΄ ένα βιβλίο διέγνωσα πως μπορεί κάποιος να υδρατμοποιηθεί, από ασθένεια αναλθή σαν του Ντε Σαντ το σύμβολο της εικονογραφημένης χελώνης.

ΧΟΘΕ: Και ποιο είναι αυτό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Να το πω δεν το μπορώ μα αν ενδιαφερθείτε η παρουσία σας απ' το χωροχρόνο να διουρηθεί, ευχαρίστως με τον καθετήρα αυτό να εκδοθεί. (Ο Χοθέ του δίνει και άλλο χαστούκι.)

ΧΟΘΕ: Θα φροντίσω χάρη να σου δοθεί, ώστε η αναρχία μέσα σου να αποσυντεθεί… Χειροπέδες τα μολύβια σου, το πάτωμα χαρτιά σου, λογότυπα τα κάγκελά σου και οι τοίχοι το ακροατήριό σου φιλόσοφε της δεκάρας… Τέλος και αρχή δε θα ΄χουν μέσα στο κλουβί οι ημέρες σου που θα προσμετρείς. Η κορδέλα της αναρχίας σου θα παραλογισθεί απ' την ισόβιά σου τετραγωνογενή ειρκτή…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αναρχία δεν πιστεύει σε αντίτιμα και αξιολογήσεις… (Με κλειστά τα μάτια.)

ΧΟΘΕ: Την ύλη δεν πλειοδοτεί;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για να την καταργεί γιατί είναι περιοριστική. Και τότε δε θα έχετε πισίνες, συνεργάτες, μήτε φυλακές και τρομοκράτες. (Ο Χοθέ του δίνει ένα γερό λάκτισμα στο στομάχι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η γέννηση ένας αδιάκοπος τοκετός, τη ζωή προοικονομεί γι΄ αυτό πατάξατε και άλλο… (Απ' το στόμα του αίμα σε ροή.) Ξέχασα να σας πω ότι η επιστήμη θα σας ανασυνθέσει και ομόκερκη κεφαλή.

ΧΟΘΕ: Απ' την γλώσσα σου σίγουρα δε θα είναι πιο μεγάλη…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τον πριαπισμό σας ίσως θ' αποδομεί… (Ο Χοθέ ξαναδίνει λάκτισμα στο στομάχι του Φερνάντο.)

ΧΟΘΕ: Τα τέκνα του ο πατήρ σαν παραστρατούν πρέπει να τιμωρεί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αναρχία τους γονείς ναρκοθετεί, γιατί στο χρόνο και στην έξωθεν διδαχή δεν καταδρομεί. Είμαστε διδάσκαλοι στην μαθητεία μας συγχρόνως. (Σκουπίζει με τα χέρια του το γεμάτο από αίματα στομάχι του.)

ΧΟΘΕ: Η μήτρα σου ευτυχώς με τα πρώτα σου δάκρυα διολίσθησε σαν τα βράχια. (Τον κοιτάζει σα να νιώθει ντροπή που έχει τέτοιο βλαστάρι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το τρίτο μάτι της ήταν στο κέντρο της κοιλιάς της. Νέρτερη γιατί δεν ήθελε υπηρέτες των θεών και καμαριέρες στην ζωή. Μήτε να γονιδιωθεί το πρότυπο της γης. (Μοιάζει στον δικό του κόσμο να έχει αφομοιωθεί.)

ΧΟΘΕ: Ένας νόμος αντικανονικός… (Σφυρίζει αδιάφορα.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Που με το γονότυπό σας δε συνάδει… Η επιστήμη σας στο μέλλον αδιάφαντο για τα ανοσιουργήματά σας θα κάνει.… Και διερευνάτε για άλλη στο διάστημα ζωή, ώστε οι εξωγήινοι να γίνουν στο αύριό σας χορηγοί, ενώ οι άλλοι αχθοφόροι…Όσοι βεβαίως δεν έχουν εξολοθρευτεί… (Ειρωνικά και με μίσος τον κοιτάζει.)

ΧΟΘΕ: Αυτό για εσένα δε βλέπω να έχει ουδεμία ξιφολόγχη… (Σε ύφος αυστηρό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Να εκπνεύσω, εκπονώ με το περιδέραιο του Ασταρώθ! (Πιάνει το δακτυλίδι που φορεί.)

ΧΟΘΕ: Έτσι είθισται να πράττουν οι άνδρες…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Άνδρας έγινα αλγοκόμος σ' ένα οδοντιατρείο Ερυθρού Σταυρού με το ένστικτο ενός σκύμνου κεκλεισμένων δωροεπιταγών.

ΧΟΘΕ: Αρχιεπίσκοπος να γίνεις φιλοδοξούσες καλωδιακός; (Του πετάει ένα μαύρο σταυρό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι. Μήτε θηρίο σε κλουβί…Ίσως θηριοδαμαστής… Και εσάς στο τσίρκο αλυπήτως να στιγμοθετώ…

ΧΟΘΕ: Οι σύντροφοί σου για έσχατη προδοσία θανατώθηκαν, όχι γιατί θέλησαν τα βόδια μου να φάνε, αλλά της πιο αποτυχημένης οργάνωσης ήταν οδουροί που
έλαβε ποτέ χώρα με τον επιφαινόμενο προπορευτή…(Τραβάει του υιού του το μαλλί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο πόλεμος είναι αυτός που τους φαινότυπους γεννά και τίκτει…

ΧΟΘΕ: Μία απ' τις δέκα ρήτρες για σέβας ομιλεί προς τον πατέρα και τη μητέρα… (Του κουνάει με ησιόδειο τρόπο το δάκτυλο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σωστά… Όταν χρονομετρούν οι δύο…Αποδεσμεύεσαι όταν αφοδεύει μόνον ο ένας, γιατί δε θα σεβασθείς αυτόν που έκτρωση έκανε τον άλλον έναν… Τα σέβη σου σε κανέναν και πουθενά δεν τα υποβάλλεις. Ξέρετε γιατί στον ωκεανό θα ήθελα να σας σκορπίσω σε στάχτη; (Με μίσος.)

ΧΟΘΕ: Γιατί απαίσιο τέκνον μου; (Τον ειρωνεύεται.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για να μην ξαναδώ στο είδωλό σας πως την Τρίτη ηλικία θα προσκτήσω… Προτιμώ Άδωνις και Ερμής να γίνω Ολυμπιούχος παρά χειροκινούμενη μούμια, όπως εσείς… Απορώ πως η κατάρα των Φαραώ δεν έπεσε σ'αυτούς που ανακίνησαν την υπαγωγή σας απ' την εποχή των Ναζί, εσείς της θαλάσσης ο φελλός…

ΧΟΘΕ: Μούμια; Χειροκινούμενη; Δεσμοφύλακα! Τώρα θα δεις…

ΣΚΗΝΗ 2η

(Λίγες στιγμές αργότερα εισέρχεται ο δεσμοφύλακας κρατώντας ένα βούρδουλα.)

ΧΟΘΕ: Φιλοδώρησέ του εκ μέρους μου σαράντα κτύπους, ώστε στο πιο σωστό κτήνος να μεταλλαχθεί! (Ο δεσμοφύλακας προθύμως υπακούει και ο Φερνάντο τα χτυπήματα με στωϊκότητα και υπερηφάνεια θα δεχθεί.)

ΧΟΘΕ: Μήπως έχεις πεινάσει; Θέλεις ο μόσχος μου ο σιτευτός στην σούβλα ν' αναμορφωθεί, για την παλλινόστησή σου στην φυλακή; Φέρατε την τροφή! (Απευθυνόμενος στον δεσμοφύλακα. Εκείνος αποχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ 3η

(Λίγα λεπτά αργότερα ανοίγει η θύρα της φυλακής και ο δεσμοφύλακας σέρνει ένα πτώμα κεκαυμένο και αγνώστου ταυτότητος.)

ΧΟΘΕ: Διασκέφθηκα ότι για πολλές ημέρες θα ήσουν νηστικός… (Ο Φερνάντο τον αγριοκοιτάζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην προηγούμενη πόλη μου ανιστόρησαν πενήντα και δύο χαρτιά ότι εκκολαφθήκατε σε Ζουλού χώρα. Εκεί επιδοθήκατε σε κατάποση παχύρρευστου γάλακτος και θυσίες βρεφών… Αυτό το αρωματικό αιώνες συγκρατεί… Βλέπετε αυτό το μπουκαλάκι; (Του δείχνει στο πάτωμα αυτό που του έδωσε η Κλαούντια.. Έχει μείνει ελάχιστο παπαρουνένιο υγρό.)

ΧΟΘΕ: Ναι… (Το κοιτάζει περίεργα.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μυρίσατε το ώστε εισιτήριο να πάρετε για το παρελθόν…

ΧΟΘΕ: Και εξιτήριο για το μέλλον; (Το σηκώνει απ' το πάτωμα και το οσμίζεται.) Έχει μια οσμή ιδιότυπη…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του αναπόφευκτου πεπρωμένου… Θα καταυλίσετε σε μία τέτοια Νιρβάνα που δε θα μπορέσει ούτε η θεά Κάλι να σας αποσπάσει… (Διαφαίνεται στα μάτια του η ηδονή.)

ΧΟΘΕ: Μήπως είναι ένα φίλτρο μαγικό, για να σε κλωνοποιώ; Δεν το πίνω. Σε διαβεβαιώνω. (Το ξαναμυρίζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα πως διαφορετικά θ' ανατυπωθεί; (Δήθεν αθώα.)

ΧΟΘΕ: Σ' εσένα πρέπει να διακινηθεί. Από υπεραιμία δεν πάσχω…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα στο στομάχι το επίστρωσα…

ΧΟΘΕ: Κάποιο ανεξίτηλο αποτέλεσμα δεν αερονομώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δρα μακροπρόθεσμα. Όχι κοντόφθαλμα. Όπως η πολιτική… Θα γίνετε έκθεμα στης Φυσικής Ιστορίας το μουσείο…

ΧΟΘΕ: Τι εννοείς; (Το μυρίζει για τρίτη φορά.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σαν τις άρκτους θα βαλσαμωθεί… (Δεν τον κοιτάζει στο πρόσωπο και μοιάζει να απευθύνεται στο κοινό.)

ΧΟΘΕ: Και κυνηγός ποιος θα ΄ναι; Θήραμα σου ορκίζομαι

πως ποτέ δε θα' μαι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πιστεύω ότι σύντομα θα περιπολείτε το Βατικανό… Σαν λείψανο… (Χαμηλοφώνως.) Θα εμετοπτύσετε με τον Πάπα, το φίλο μου συνεκδοχικώς, όπως και όποιον τα σκαριφήματά σας άγει στον τεμαχισμό… (Ο Χοθέ πιάνει το λαιμό του. Είναι ωχρός.)

ΧΟΘΕ: Τι έχω; Τη μητέρα σου να σου ανασκολοπεί οραματίζομαι την κεφαλή… Είμαι παραληρηματικός; (Έχει ιδρώσει και δυσκολεύεται στην αναπνοή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι… Ένα βήμα πριν απ' την κόλαση στο καθαρτήριο μπει! (Απευθυνόμενος στο κοινό.) Το κώνειο πιο καταλυτικό στου πνεύμονα την επιδρομή παρά στου κορεσμού την απολαβή. Πότε γινόμαστε ευκολότερα νεκρωποί; Όταν δεν έχουμε μάσκα οξυγόνου και διοξειδίου εκβολή ή προβοσκίδα αθαμβή με σμύρνα και κρασί; Καθομολογώ ότι υπέστην σουναμιτισμό αειπαγή! (Ο Χοθέ πλησιάζει το Φερνάντο και θέτει τα χέρια στο λαιμό του για να τον πνίξει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τώρα πατέρα δε θα γίνω του Κύκνου ο αστερισμός, γιατί όχι μόνον τον παγοθραύστη δεν αποσυμφορώ αλλά και τον ανατιμώ. Σας καρατόμησα και τώρα πρέπει σε άργιλο ερυθρωπό να μετενσαρκωθώ… Οφθαλμός αντί οφθαλμού…Άλλη μία ρήση σχολής Ευαγγελική… (Του βγάζει με το αριστερό του χέρι το ένα μάτι.)

ΧΟΘΕ: Παλιόπαιδο δε θα σε … Θα σε… (Πέφτει νεκρός μέσα στα αίματα και με ανοικτό το στόμα. Ο Φερνάντο του βάζει το μπουκαλάκι κάτω απ' τη γλώσσα. Ο δεσμοφύλακας έντρομος φωνάζει τους συναδέλφούς του ν' απομακρύνουν το πτώμα, για να μην υπερτονισθεί το σάπιο το χώρου. Ο Φερνάντο ατάραχος μένει με το μάτι στο χέρι και το κοιτάζει.)

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
ΣΚΗΝΗ 1η

(Εισέρχεται στη φυλακή ο Αντόνιο με μια βαλίτσα. Την αφήνει στο πάτωμα και ο δεσμοφύλακας παρακολουθεί αμέτοχος τα δρώμενα.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Εδώ είναι του σύκου η θηλειά;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Λάθος… Η κρεμάστρα…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ευτυχώς που ποτάμι δεν υπάρχει πια, γιατί αυτό θα ήταν η θηλειά σου… (Πτύει στο πάτωμα.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του Μιχαήλ Αγγέλου οι νεαρές στον Καύκασο ήταν σ' ένα κομποσκοίνι για τον κάθε έναν από εμάς θνητό,

αετός δίχως λήψεις.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί προσπάθησες τον πατέρα μου να καταρρίψεις; Δεν ήθελες να φανταστείς ότι θα υπάρξω Γερουσιαστής;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν μπορείς κάτι που είσαι να υπάρξεις. Η επίγνωση ότι δάμαλος είσαι δε θα ήθελα να υπάρχει. Ο πατήρ σου εξάλλου επί πτωμάτων καβαλίνες αποθέτει. Πώς θα μπορούσα να του στερήσω το Μάρτιο της σήψης;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί ο κανόνας το λέει… Αυθαδιάζεις … (Οργισμένος.) Την Κλαούντια σκέπτομαι ενώπιόν σου να παίξει της Εύα το ρόλο στην παράσταση που θα ανεβάσει. Σαν λείψανο αγάπης απ' το στόμα της πουπουλένιο μέλι θα στάξει.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μην…(Βαρέως ανασαίνει και πανέτοιμος να κλάψει.) Γιατί το κάνεις;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί στο στόμα δε με φίλησες όπως ο Διδάσκαλος είθισται στους μαθητές να κάνει. Ανισόπεδο και κακόπλαστο ό, τι στο χέρι σου κρατείς …(Σφίγγει σε γροθιά το δεξιό του χέρι.) Ό, τι όμως ανήκει στην Τύχη απ' την πλουμιστή κόμη της πρέπει ν' αρπάζεις!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το έλκος μεγαλύτερο όπως και ο θυρεός του, όταν δεν μπορείς ν' αποκτήσεις αυτό που θα μπορούσες να ‛χεις, μα δεν το κατέκτησες ποτέ. Γιατί ήθελες σε κάποια άλλη στιγμή ξανά κύλικά σου να' χεις. (Με ύφος παθητικής απολογίας.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Την Τύχη σου αντικαθιστάς με το μισό σου άλλο, ώστε στης διαπάλης το στροβιλισμό, το ακατόρθωτο να πελάσεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πάντοτε στοιχήματα έθετες σε ιππόδρομους αγάπης.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Διελκυνστίδος είναι η επανάκτηση της αγάπης, μα δαιμόνια εμπόδια καταστρατήγησα στα πρόθυρά της, ώστε με την περίσχεση των οχυρών να λογισθεί η καταφορά της. Και όσο η ανάφλεξη στον αγώνα μεγαλώνει το "εγώ" μου σε αγράμπελη αλλόχθονη θα κυρτώνει. Το ξέρεις ότι οι γυναίκες μήστορες τίκτουν βρέφη; Η Κλαούντια τον αστερισμό των Διδύμων θα σου χαρίσει απ' την κοιλιά της…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σε παρακαλώ… (Κοιτάζει στον τοίχο.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Εμένα; Χιόνια απ' την όστρια τα δύο σου τα κλαδιά θα εκτινάξουν; Τα καλάμια είναι στον αιγιαλό. Όχι στις ακροστοιχίδες των οροσειρών.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δε θα το διαπράξεις…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και όμως… Θα το κάνω… Να ‛χεις αφοσίωση στον

Εξομολογητή που θα ‘χεις. Νεφελοσκεπής κατάνυξης ο λουτήρ των θέμεθλών μου με τον κρόκο απ’ το τηγάνι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Υποτίμησης το διάβημα που κάνεις.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η αγκάθινη στεφάνη πιο περίφωρη τερψοφορεί απ’ τη γρυποειδή μαρμάρινη τη στήλη την πεντελική. Οι ταπεινοί μακαριστοί… Μπορεί το Χάος μ’ ένα νεύμα μου να εξαπολυθεί, αν προσποιηθεί και παρακούσει. (Μιλάει απευθυνόμενος στο κοινό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν το αγνοώ…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Λοιπόν; Τι περιμένεις; (Ο Αντόνιο γελάει σαρδόνια όσο ο Φερνάντο γονατίζει και τα πόδια του φιλάει.) Έναν απ’ τους δορυφόρους του Άρη προδιαθέτω… (Απομακρύνεται.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η προσωπίδα που δείχνει να κατέχει πολλά απ’ τα πυρά, ενώ λαγνουργίες δίχως πυθμένα συνήθως παρατάσσει, πάντα του Άρεως τα τέκνα στους ανθρώπους θα βρίσκει να επιβάλλει.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αυτός είναι ο φόβος του κενού…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι… Του ονείρου…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Έγινες και ονειροκρίτης; (Με ύφος υποτιμητικό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Καλών ή κακών;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Εμένα με φοβάσαι; (Περίεργος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σκιές μέσα στην ομίχλη δε με παρενοχλούν. Στο φως όμως είναι εκτυφλωτικές.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το επίκεντρο μπορώ να πληροφορηθώ;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το φως εκτός απ’ το καλλίμορφον της ζωής, τον μογγολισμό της καταδεικνύει. Τόσο φρικτή απ’ την αχρωμία ή την πολυχρωμία της. Μονοχρωμία δεν υπάρχει.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Πιστεύω ότι αναφέρεσαι στου σκινδάλαμου τον εχινό…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και της αυτογνωσίας αφού απ’ τον Ουρανό εκκινήθη η Γη και εγώ ως σπλάχνο της απέλπιδα την αναδιφώ.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Χωρίς τη ζωή στην ύπαρξη των άλλων, αδύνατον αν εισβάλλεις…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όταν μονολογείς…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Σ' ενδιέφεραν ποτέ οι συνδιαλλαγές;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Του διαμετακομιστικού εμπορίου γενικώς, πάντοτε ήμουν ο εχθρός…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το θέατρο που παίζεις τόσο φρικτό, όσο και η τρισάθλια ζωή του μηδενός.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το θέατρο χαρακτήρες όπως εσύ ή εγώ συνηθίζει να προάγει. Ποτέ όμως δεν επιβάλλει και ήθος δεν διαπλάθει, παρά σε φληναφήματα μόνον ονειρώξεις. (Όταν λέει αυτά απευθύνεται στο κοινό.) Κακό θα' ναι το θέατρο που παίζω, αν στο στάδιο των R.E.M Εφιάλτες σαν και εσένα συναντώ…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τα μάτια σου να ξεριζώσω πρέπει, για να μάθεις την πραγματικότητα απ' τα όνειρά σου να διασχίζεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για αυτοκράτωρ δεν προοριζόμουν ποτέ. Όσο εμείς υπάρχουμε η καρέκλα σου γερά θα τρίζει, σαν τα αγγελοθωρηκτά σου δόντια. Νομίζω ότι είσαι ο αδελφός του Φόβου τυποποιημένος…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Διόνυσος έπρεπε να γεννηθώ… (Πιάνει το αμούστακο πηγούνι του.) Όχι, ο αρχιερέας του Γενάρη … Ξέρεις κάτι; Όσο πιο όμορφος είναι κανείς, τόσο πιο καλλίπρωρος και κυκλώπειος ο πόνος του φαντάζει. Αρνήθηκα να σου επιδοθεί η χάρη. Δεν μπορείς σ' έναν κόσμο που ανήκει σε νεκρόπολη να χαρίζεις τη ζωή, όπως σε γλαδιόλες μέσα σε πορσελάνη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μου δίδεις την υπόσχεση πως δε θ' αποκτήσει κονδύλωμα η ψυχή της;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τη λατρεία που της έδειχνες, υποκαθιστώ από τότε που τη θρησκεία μας απέφυγες και κατέστης αιρετικός.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στην πυρά! Στην πυρά η θητεία μου και εγώ! (Σε ειρωνικό και θηριώδη τόνο.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αυτός είναι ο λόγος που ανέγκλιτος δεν πρέπει να φανώ! Μόνον οι θεοί μπορούν να υπόσχονται και στις απειλές να δίνουν υποστάσεις. Ανθρώπινος να είμαι δεν μπορώ γιατί αδύνατον ποτέ Υπεράνθρωπος να βγω. Νομίζω ότι φοβάσαι περισσότερο μια διαδρομή σε ηλιόλουστο χειμώνα, απ' του Κέρβερου τη δικτυωτή φτερούγα. Το ύστερο κύδος αναζητείς.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Κάποιος που δε φοβάται τους θεούς ή εκείνο που δεν υπάρχει αποκλείεται ποτέ από ανθρώπους να τρομάξει. Από εσένα θα εξαρτηθεί αν εκείνο για το οποίο με κατηγορείς όνειρο θα γίνει ή οστό με την Κλειώ κριτή. Όχι εμένα.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Πως φαίνεται ότι είσαι άνθρωπος…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σε κάθε τι το ανθρώπινο υπάρχει και κάτι το απάνθρωπο ή το απαγορευμένο. Στον σιρόκο τις δονήσεις

νιώθεις… (Του βγάζει τη γλώσσα περιπαικτικώς.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η φαντασία σου θαρρώ πως πρέπει να' ναι ανεμώδης. Δεν ξέρεις ποιού το πρόσωπο τρυφερά θ' αγγίξει και που θέλει ν' απολήξει.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Της αναρχίας ανεδαφική η λογική και άδετη, αφού όρια δε γνωρίζει να ' χει! Αφού απ' τη φαντασία της δεν μπόρεσες να μ' εξοβελίσεις, εκστρατεία σχεδίασες Σικελική στον σκληφρό της σόλο…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το αντίποινο για την κάθαρση της ζωής ήταν ο όρκος που μου έδωσες, ότι δε θα την καθαιρέσεις άλλο…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δε θα κάνεις… (Σιωπή.) Είμαστε μαζί από παιδιά…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Από παιδιά… (Μοιάζει να βυθίζεται στο παρελθόν.) Ένα νούφαρο στην λίμνη με τις νήσσες… Μια κούκλα από πανί… Ένα χαμόγελο δίχως προκείμενες και νότες… Ένιωθα παιδί όταν ήμουν παιδί… Τώρα ένα σκίρτημα κάθε φορά που να σε εξαϋλώσω θέλω. (Με άγριο μισαλλόδοξο βλέμμα.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το μνήμα για τη μνήμη είναι το κάλλιστο αντίδωρο.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και τα ωρολόγια το καλλίτερο αντιβιοτικό για τη δονούμενη χελώνη… (Αγριοκοιτάζει το Φερνάντο και του δίνει ένα άγριο λάκτισμα στην κοιλιά.) Έρπεσαι σαν την οχιά! Εδώ όμως το δένδρο της γνώσης σου παρακρατώ! (Βγάζει απ' την τσέπη του το χαρτί απαλλαγής.) Το μήλο πότε επιτέλους θα μου καταδοθεί; Η μοίρα μας εξαρτάται από ένα σκάφος που στις Μαύρες Τρύπες έχει εκτεθεί… (Ο Φερνάντο αν και αιμόφυρτος προσπαθεί στα πόδια του να σταθεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τότε να σε εξοστρακίσουμε για να τις συγκαλύψεις…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και διαφορετικά μπορώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί μισείς ό, τι δεν αγαπάς;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί είναι ακατανόητο.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τούτο αφορά τους απέθαντους. Όχι τους θνητούς.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δώδεκα φορές ας μαστιγωθεί ! (Απευθυνόμενος στον δεσμοφύλακα, που μετακινεί το Φερνάντο σ' έναν πιο μεγάλο πάσσαλο που υπάρχει γι' αυτό το λόγο. Αρχίζει να τον μαστιγώνει.) Τον Όλυμπο θέλω στην απολυτότητά του να γευθώ! (Πλησιάζει το Φερνάντο με ύφος Σεπτίμιου Σεβήρου.) Πάντοτε έλεγα ότι οι ινδουισμοί της αναρχίας είναι το χαλινάρι!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως και όποια ιδεολογία αποθεώνει τον εαυτό της υπερτροφικώς.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Της παγόδας σου οι κιρσοί τόσο αιακτοί… (Του χαϊδεύει το λαιμό και εκείνος προσπαθεί αν και δεμένος στον πάσσαλο εις μάτην ν᾽ αποτραβηχθεί εις μάτην.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αν στη γη το εξάνθημα απλωνόταν εκείνη θα έμοιαζε στην σελήνη. Μου υποσχέθηκες κάποτε ότι δε θα… (Ο Αντόνιο τον διακόπτει με λεπίδος τρόπο.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μην προσμένεις απ’ τον Αναπάντεχο συντηρήσεις σπονδής. Δεν μου αρέσει να προβλέπει κανείς, αυτό που δεν σκόπευα να τελεσθεί. Η πρόγνωση αφορά τον Ουρανό. Δεν κατασχέτει τη Γη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αν υπογράψω;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δεν επαρκεί. Ένα αίσθημα κίτρινης τουλίπας με διατρέχει. Δεν ξέρω ν᾽ αγαπώ. Ξέρεις πότε θα έδινα στην οργή αγρό; Αν μεταβολιζόσουν σε στάχτη στον Ειρηνικό προτού της μήτρας σου το φως ν’ αναγνώσεις… Την Κλαούντια ανάθεμα θα προσέφερα στους θεούς…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σου είμαι τόσο μισητός;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και ακόμη περισσότερο… Το δεξιό μου χέρι τις νύχτες που περιτομή το φεγγάρι είχε κάνει… Θυμάσαι τον αντίλαλο απ’ της Κλαούντια το κοινόβιο των καταδρομικών λαγωνικών;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γι᾽ αυτήν τα παραμύθια αδολεσχή.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Υπεράνω όλων οι επιστήμες. Στα χάσματα που μεσολαβούσαν στους κίονες του περιπτέρου της, εσύ την αριθμητική της μάθαινες και εγώ την γραμματική.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Για εσένα πορφυρή χλαμύδα και χιτώνια αγόραζε. Για μένα κυανές ακτίνες στον καθρέφτη. Οι τρίποδες ανήκουν πια στον Σηκουάνα. Η Πυθία δεν είναι αρωγός, ώστε με το Νουμά ν᾽ αντιπαραταχθώ.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Του ανθρώπου η καταδίκη είναι το παρελθόν. (Με υπερήρωα φωνή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο έρως είναι ένα έγκλημα δίχως ποινικές κυρώσεις!

ΑΝΤΟΝΙΟ: Της κατακόμβης πρέπει να’ σαι το άγαλμα των σκέψεών μου. Γιατί δε θέλεις να εξελιχθείς σε υποχείριο των ποινών;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Γιατί δεν έχεις του εκγυμναστή την αρετή …

ΑΝΤΟΝΙΟ: Έχω όμως το θάρρος του θηρευτή!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Έτοιμος δεν είμαι για τα Θυέστεια Δείπνα. Άλλοι πάνινο μέλι οσφραίνονται και άλλοι εισπνέουν χώμα. Μια παράσταση με ακύρωσης εισιτήρια είναι εν τέλει ο έρωτας!

ΑΝΤΟΝΙΟ: Με εισιτήρια δίχως επάνοδο και δη χρημάτων. Όσο ο σεισμός του σφοδρότερος, άλλο τόσο σε επιτάχυνση ο υδρατμός του!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Από εκείνη τη στιγμή, του προϊόντος η διύλιση αρχίζει και τα στιγμιότυπα τη σκυτάλη αποδίδουν στου ρυσού το λευκό της Κλίνης.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ο έρως όπως και η τέχνη απαιτούν ανθρωποθητείες…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο έρως είναι του τοκετού η τέχνη, πλην του παιχνιδιού της ηδονής. Εσύ σκηνοθετείς και ο άλλος σου εαυτός τις πράξεις με σείστρα και κύμβαλα ερμηνεύει.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Στα τροπικά τα δάση… Θυμάσαι το σπήλαιο που μανιτάρια ραίναμε για να γίνει κάποιος πηδαλιούχος;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι αποικοδομητές τις κάλλιστες των ηδονών απορροφούν…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ακόμη την αγαπάς; (Με μίσος του χαϊδεύει το μάγουλο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Την αγαπώ όπως ο ήλιος τα όρη στην ανατολή.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η ενοχή σου διάστικτη ακόμη και πίσω απ’ τον καταρράκτη. Όταν την πνοή της έκλεβα, το άρωμά σου στην γλώσσα μου είχα παρακάτω… (Του δίνει ένα αστραπιαίο φιλί στο στόμα και εκείνος εις μάτην θ’ αντισταθεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με ζηλεύεις γιατί της ελευθερίας ήμουν φίλος… (Απηυδισμένος.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δε σε ζήλευα…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με ζήλευες γιατί με αγαπούσε!

ΑΝΤΟΝΙΟ: Έναν παγοθραύστη έχω ανάγκη… (Ο δεσμοφύλακας βγάζει απ’ τη βαλίτσα έναν παγοκόφτη. Ο Αντόνιο τον καρφώνει στο αριστερό πόδι του Φερνάντο και εκείνος από πόνο ουρλιάζει, ενώ αίματα επεδράμουν.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Για πόσο καιρό στους ώμους σου τον Ουρανό θα συγκρατείς;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η αγάπη είναι του έρωτα η αντιθρησκεία. Τον ευεργέτη υλικό ανάλωσης διενεργείς και ακούσιά σου

φιλοδωρείς τον εξολοθρευτή…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και ο έρως;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένα μπουκέτο τριαντάφυλλο στην καρδιά δοσμένο ή μια αγάπη εκτοπλασματική που εγκλωβισμένες έχεις εντός της την Έριδα και τη Νίκη. Ό, τι μισούμε και δεν το βρίσκουμε μπροστά μας… (Ο Αντόνιο απομακρύνεται και μοιάζει να μονολογεί.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μπροστά μου… Πάντοτε μπροστά μου… (Γελάει υπονομευτικώς.) Στα σημεία όμως εγώ θα υπερέχω… Μπουκέτο τριαντάφυλλα… (Με ειρωνεία.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τι είναι ένα χρυσάνθεμο δίχως κάτω απ' τα πόδια του τη γη; Τι είναι ο ουρανός δίχως στο κέντρο το ιδεόγραμμά του; (Ο Αντόνιο τον αγριοκοιτάζει και το ύφος του Σισύφου αποκτάει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Κάκιστη συναναστροφή υπήρξες για το φίλο σου. Φέρατε τον αντάρτη αδελφό του τον ομοϊδεάτη, τον αμνό τον απωλολότα να τον καθαγιάσει! (Απευθυνόμενος στον δεσμοφύλακα που αποχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ 2η

(Ο δεσμοφύλακας λίγο αργότερα φέρνει μπροστά στον Φερνάντο, το φίλο του τον Εστεβέζ ολόγυμνο και δεμένο χειροπόδαρα με βαριές αλυσίδες. Ο Αντόνιο απ' τη βαλίτσα ένα μαχαίρι βγάζει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Λύσατε τα χέρια τούτου του αλίτη. (Εννοεί το Φερνάντο και ο δεσμοφύλακας δουλοπρεπώς υπακούει.) Χάρισέ του την Εκάτη. (Απευθυνόμενος στον Φερνάντο και του δίνει το μαχαίρι.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Προτιμώ της Δρυόπης την αρχή να ΄ χω… (Κουνάει αρνητικώς το κεφάλι.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Με τεχνάσματα λογοπλοκής ακόμη για πολύ δε θα λανθάνεις… Συντόμως θα εξαναγκασθείς…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τον τρόπο μπορώ να μάθω;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αν στην νεκυΐα δε συμπράξεις την Κλαούντια στο βωμό θα σφάξω, για να φυσήξει σκίρων ούριος να ξεκινήσουν τα καράβια, ν΄ απαγχονίσουν την ανταρσία, πριν γίνει καταιγίδα διαρκείας. Τα βιβλικά θέματα προτιμάς ή του Ευριπίδη την τραγωδία;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν τα εννοείς όσα λες…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δεν τα εννοώ; Φέρε την μέσα άθλιο σκουλήκι!

(Απευθυνόμενος στον δεσμοφύλακα που αποχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ 3η

(Εισέρχεται ο δεσμοφύλακας με την Κλαούντια που έχει χειροπέδες και στα μάτια ένα μαντίλι. Τη βάζει να γονατίσει στο τραπεζάκι και ακουμπάει το στήθος της επάνω. Ο Αντόνιο βγάζει απ' τη βαλίτσα ένα σφυρί.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αν δεν υπακούσεις προθύμως σε όσα απαιτώ, θα δεις ανάβρυτα τα όσα εννοεί εντός της με τούτο το πανάρετο σφυρί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν θα την εκτελέσεις… (Αρχίζει να τρέμει και έχει ιδρώσει ελαφρώς.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δεν θα την εκτελέσω; Σ' αυτή τη χώρα τη μετέωρη είμαι της δικτατορίας ο γιος. Το ένα απ' τα τρία χρώματα ήταν ασυνταίριαστο πάντα με τη νομοθεσία. Μπορώ πυρπολητής και πυροσβέστης παράλληλα να γίνω με χάρες ανδριάντα. Γεύσου τη ρώμη της ρωγμής! (Έχει πλησιάσει την Κλαούντια και με το ένα χέρι κρατάει το σφυρί και με το άλλο τραβάει τα μαλλιά της.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Στων λευκόπτερων την αγκαλιά ποτέ μην τον προδώσεις! (Απευθυνόμενη στον Αντόνιο ή τον Φερνάντο απ' το βωμό άγνωστο σε ποιόν.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τη δίεση στο ρόδο σου αναψηλαφώ σ˙ ένα πεντάγραμμο ανήλικης μελαγχολίας. (Απευθυνόμενος στον Φερνάντο αν και μακριά του.) Με τούτο το σφυρί σε ναυαγό θα καταντήσει μα με το πυρ το αείζωον θα εξαερωθεί προτού εκδημήσει.

ΕΣΤΕΒΕΖ: Μη με καταδώσεις στο σκοτάδι. (Απευθυνόμενος στο Φερνάντο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν έχω άλλη εκλογής ελευθερία.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Διαθέτεις αχειροποίητη αλεξομηρία όμως εκλογές δύο διανοίγονται μπροστά σου. Ποτέ παραπάνω από μία… Μετά ξεκινά η αιθεροβασία...(Ο Φερνάντο το μαχαίρι καρφώνει οκτώ φορές στον δύσμοιρο Έστεβεζ. Ακούγονται της Κλαούντια τα ουρλιαχτά και επευφημίες συνοδευόμενες από χειροκροτήματα του Αντόνιο.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Κτήνος τα δεσμά μου παραμέρισε! (Απευθυνόμενη στον Αντόνιο. Κουνάει χέρια – πόδια για να σπάσει τα δεσμά της μα εις μάτην)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αυτός δεν ήταν καιρός στην πρωτοκαθεδρία και εγώ στη δεύτερη τη μοίρα; Τώρα κατέκτησε με το σπαθί του, του Χάρου τα πρωτεία. Πέθανε φορά μία με του ομαίμιού του τη θυσία. Άλλη μία όταν θα είσαι στην αδεναλγία.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Δολομίτης είσαι… Όλους τους αγαπώ…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τέτοια υποτίμηση του έρωτα δεν την αντέχω. Δεν ξέρετε ο έρως τι σημαίνει… Η αγάπη… Μόνον ότι έχετε υποκρίνεσθε τη γνώση… Όλες ίδιες είσαστε, μόνον ο φακός σας αλλάζει.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Από ένα ορυχείο γρανιτών είσαι πεπλασμένος! (Κλαίει.) Απλώς να του δώσω θέλησα μία χείρα βοηθείας… (Πέφτει το σφυρί απ' τα χέρια του Αντόνιο.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Νιφάδες γάλακτος απ' της ψυχής σου τον κόβαλο χαμηλά κατρακυλούν. Χαμηλά στου κονιορτού τον ομφαλό, ώσπου ένα σύννεφο παγώσει. (Κοιτάζει το Φερνάντο που θρηνεί πάνω απ' το πτώμα του φίλου του, τον πλησιάζει και το μαχαίρι του απ' τα χέρια του το λαμβάνει. Μετά την Κλαούντια. πελάζει.) Η σκυταλοδρομία στο τέλος της έχει φθάσει. Μόνον ένα έπαθλο ζητώ. Το χρυσό. Την προβλεπόμενη βάλατέ του ενδυμασία! (Ο δεσμοφύλακας ξαναβάζει αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια του Φερνάντο και τον γυρίζει στον μικρό πάσσαλο.) Ώστε να τον βοηθήσεις ν' αποστείλει τον πατέρα μου στο Πάνθεον της Ρώμης και τα προνόμια που μου παρέχονται ν΄ απωλέσω αφειδώς; (Απευθυνόμενος στην Κλαούντια που κουνάει το κεφάλι της στο τραπέζι ελαφρώς. Ο Αντόνιο την πιάνει απ' τα μαλλιά, της δίνει δύο απανωτά χαστούκια και με ορμή τη ρίχνει στο δάπεδο.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Δε σκέφθηκα ποτέ μου να σε βλάψω. (Με ολοφυρμούς.) Ήταν μια πράξη αυθορμησίας.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και τα χαστούκια που σου έδωσα ήταν μια πράξη αυθορμησίας. Φαντάσου να γινόμασταν όλοι αυθόρμητοι! Η σφαίρα που μας φιλοξενεί θα κυοφορούσε πτώματα αυθόρμητα και σαπισμένα. Αληθινή ευφορβία!

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Το παν θα κάνω να του δοθεί συγχωροχάρτι! (Ο Αντόνιο την πλησιάζει και το μαχαίρι του εφάπτεται στο πρόσωπό της απειλητικώς.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η φύσις λέει ό, τι όπως όλοι θα πεθάνει! Με τη γνώμη της συμφωνώ αν και δε θέλω πάντοτε να την υϊοθετώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με τις γονυκλισίες σύ τέκνον της Κυριακής ένα να γνωρίζεις: ότι επουδενί δεν την τιμείς. Η ετυμηγορία του προ πολλού έχει αποκρυσταλλωθεί. (Απευθυνόμενος στην Κλαούντια.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τ΄ αυτιά σου ορθάνοικτα μην τα 'χεις… (Απευθυνόμενος στην Κλαούντια.) Να βλέπω θέλω σε είδωλο την παραφθορά της!(Της δίνει ένα φιλί στο στόμα, ενώ κοιτάζει το Φερνάντο.)

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ: Τι ζητάς επιτέλους από εμένα;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το απόλυτο. Το τίποτε δεν το αναζητώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το απόλυτο είναι ένα τίποτε στη δίδυμη ζωή.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και όμως είναι νεκρό το βρέφος. Επέζησε όμως το άλλο καθώς εμείς προσεγγίζαμε ελαφρώς την κοιλιά της… Σε μια κέλευθο ταχυτήτων αναβάσεις, καταβάσεις. Μα πρώτος το νήμα έφθανες και εγώ σε θαύμαζα από πίσω ως πανεπόπτης δεσμώτης. (Της κόβει με το μαχαίρι μια τούφα απ’ τα μαλλιά της.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το τίποτε είναι του αγνώστου η σκιά…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Παραλαβή των ανδρών το τίποτε. Το ήξερα εκ των προτέρων αυτό το υποσχόμενο πολλά με του αγκαθοφόρου ορίζοντα το μειδίαμα. Η όψη του αναλλοίωτη και πανωραία ως άγαλμα φαιδρό με αχρωματοψία…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Είπες ότι είσαι κυνηγός…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Όλοι χιμαιροθηρούν έχοντας την επίγνωση ότι σε διάτασης σπάρτιον ακροβατούν… (Βάζει στην τσέπη του την τούφα και το Φερνάντο πλησιάζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ίσως γι’ αυτή τη μελωδία να μην έχεις προπλασθεί! Η φύση τη Σαντορίνη καλλίτερα γνωρίζει.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η φύση … (Βυθίζεται στον κόσμο του.) Θυμάμαι την εκδρομή που είχα πάει, στων Τεράτων τη λίμνη ως παιδί! Τι ωραία που είχαμε ακονισθεί! Μιας γάτας σ’ ένα παραθύρι απολήξαμε εμείς οι δήμιοι…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δε θέλω να θυμάμαι… Μια δωρεά μου έκανες Ανάστασης για να μην είμαι πια κτήνος.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δε θέλεις να θυμάσαι; Τα εγχειρίδια θυμάσαι που της προσκομίζαμε συγχρόνως; Έρεε τόσο νερό… Το ξέρεις ότι αν τα χρώματα εκμηδενίζονταν θα έμοιαζε το αίμα με νερό;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σκιές και φως… Οι κλίμακες των χρωμάτων επικαλύπτουν το απόλυτο των ιδεών γιατί στη ζωή προσωποποιούν το μέτρο.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Χρώματα… Θυμάσαι τα κεράσια από σίελο στην σπηλιά για να μην τα καταπιούμε;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πάντοτε πλάθεις με πηλό εκείνον που έμελλε στο τρίστρατο να χαιρετείς όταν είσαι τυφλός…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θυμάσαι τη γλώσσα μου που σκούπα είχε γίνει για την εξόρυξη των ζωοφόρων αλυκών;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το σπήλαιο είχε χωρητικότητα ομάδων ποδοσφαίρου, σαν Συμπληγάδες Πέτρες αλχημείας επωδών.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ιδέες τολμηρές προφέρονται από τολμηρά χείλη…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και οι προκλητικές σκέψεις ανασυντίθεται από τολμηρά κλέη. Γνωρίζεις ότι ο ήλιος έχει ραβδώσεις; Τίποτε λείο στη ζωή δεν είναι.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η κανονικότης της εκτροπής είναι της φυσικής ο νόμος.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και της χημείας των άστρων…Έναν ηλεκτρικό τροχιαδρόμο στην σήραγγα ενός βουνού με κάνεις να θυμάμαι και έναν άλλον απ' την αντίθετη λωρίδα στον λαιμό να τον φιλάει. Σύγκρουση πρέπει να ΄ ναι η ζωή!

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θέλω να γυρίσουμε από κοινού τούτη την ταινία… (Με διακαή επιθυμία.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Εγώ όμως δεν το αναδρομώ…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δε θέλεις; Θα μαστιγωθεί περιφερειακώς, γιατί με τη φαρέτρα σου στο άστρο του Κυνός, την ευέλικτή μου μύτη είχες καυτηριάσει.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ήταν και δικοί μου…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ήσαν… Πια δεν είναι… Το παρελθόν είναι το μόνο ερμάριο που να διορθωθεί δεν πρέπει… Όλοι στην αποικία των κάλπικων λιρών μου…Μειδιούν όποτε εγώ… Δακρύζουν όταν κλαίω. Χορεύουν όταν γνωρίζουν ότι με το σύνθημά μου θα εκραγώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Προτιμώ να αυτομαστιγωθώ…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μ΄ ένα σμπάρο τρυγόνια δυο… Σου ανέφερα ότι είμαι της Σαϊτεύτρας ο πρόβολος παρατατικός; (Τον πλησιάζει.) Θα σου στερηθεί της προτίμησης η εκλογή. (Τον κτυπάει μ΄ ένα ξύλο που έβγαλε απ' τη βαλίτσα δώδεκα φορές.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η μοίρα δεν είναι πιο πάνω από τους θεούς; (Βγάζει ήχους τοκετού.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Έτσι λένε… Μα αν τη μοίρα προσποιηθεί κάποιος θεός; Μήπως είσαι του φίλου πόνος;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Των ιδεών και των Μουσών είμαι ο φωτοδόχος…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Της ομοιόστροφης άρκτου που καθεύδει, ιδού η διέργερσις! (Γεμάτος ειρωνεία την Κλαούντια κοιτάζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η ζωή μου υπήρξε ποίηση εξαιρόμενη από

ρεύματα περιπλοκών. Στην παλινωδία με τον ουρανό τηγανιστό καθρεφτίζεται καθάρειο κρυσταλλινό νερό. Προανακρούεις για εμένα κάτι το καταδρομικό.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το ακατανόητο να μεταφράσω.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Είμαι ο πεφωτισμένος των πηγών. Δε θα το βρεις σ′ εμένα….

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η ποίηση τέλος έχει και αρχή. Την Κρυσταλλεία δεν ταξιθετώ. Είσαι μέτοικος της αναρχίας ή της ποίησης πολτός;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Λησμόνησες ν˙ αναφέρεις το επιχείρημα ότι οι ποιητές το κράτος μέσα στην κοινωνία εκθειάζουν.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το θεώρημά μου αναπλήρωσες ποιητή της πείνας!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Κάποιος ποιητής έγινε όταν εποίησε την αναρχία. Ένα χάος κρύβει η ποίηση μέσα στο βυθό.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ρυμοτομημένο… (Με ύφος αστυνόμου που τον εγκληματία τη στιγμή που το εκτελεί συλλαμβάνει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πλην των ιδεών στον κόσμο υπάρχει κάτι που ευταξία δε θα ˙χει; Δε με απαγάγεις γιατί η ποίηση είναι ιδέα και τα χέρια μου περιδεμένα.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Περνούσαμε τόσο ωραία… (Με αγανάκτηση.) Της φύσης του η ξενηλασία για να διαφέρει. (Απευθυνόμενος στο κοινό.) Οι ιδέες σου είναι της ζωής το αντίδοτο το σταυρωπό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι. Της κοινωνίας ο αμοιβός. Σκιάχτρο ήταν η ζωή. Κενή όπως ο κρημνός. Επιφανειακή όπως ο σεισμός. Άσκοπη όπως το κάθε τι που θα περιβληθεί. Τα ιχνογραφήματα των ιδεών μου στην γροθιά. Δε θέλω πια να περισκοπώ.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η αναρχία σου έχει εμφυτευθεί με επέμβαση πλαστική χειρουργική. Διαφορετικά θα ζούσες ως αντιλόπη στη Νότιο Αφρική.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Προσπαθώ την ιδέα μου να μαρσιποφορώ. Να είσαι παντού και πουθενά σημαίνει αναρχικός. Να ζεις και να πεθαίνεις στην κάθε σου στιγμή. Να υπάρχεις και να μην υπάρχεις στον ιριδισμό. Να γίνεσαι αυτό που δεν μπορείς ή δεν επιθυμείς, ενώ συγχρόνως να εκλιμενισθείς στον αληθινό σου εαυτό. Να δέχεσαι το παν και το τίποτε όταν ξέρεις πως δε θα το δεχτείς. Να αισθάνεσαι και το αίσθημα να εκδιωχθεί. Να σκέπτεσαι και να μην μπορείς άλλο πια να διασκεφθείς.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Είναι των προτάσεών σου ο Κιούμπρικ και υποβολέας;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Την αναρχία την έχεις έμφυτη γιατί είναι του

ουρανού ιδέα.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Σαν το χέλι ξεγλιστράς… Τότε άνδρας είσαι και συγχρόνως δεν θα έπρεπε να ΄σαι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με της λογικής την αρχή τώρα ισηγορείς. Δεν αποδέχομαι κανένα τέλος ή αρχή ως αναρχικός. Η λογική τα παραπάνω προσόντα διαθέτει και το χειρότερο: είναι της καθεστώσας τάξης έμβλημα διάσπαρτο σ΄ ένα χωράφι.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μήπως είσαι η Κλαούντια ή η ιδέα της στον ουρανό; (Γελάει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Είμαι ιχνηλάτης στην άμμο τη νοτισμένη της αλήθειας… Τις ιδέες μου πιστεύω ότι θέλεις να καρατομήσεις…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η αρχή του κακού ας μετακινηθεί προς τα εδώ… (Ο δεσμοφύλακας, υπακούοντας στην εντολή του Αντόνιο μεταφέρει την Κλαούντια ημιλιπόθυμη έξω από το κελί.) Ολόδική μου είναι Φερνάντο. Να ξέρεις όμως πως εγώ πουθενά δεν παροικώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η εξαίρεσή σου είναι ο διαβήτης των ιδεών. (Ατάραχος.)

ΣΚΗΝΗ 4 η

(Ο δεσμοφύλακας ως τοποτηρητής της τάξης φέρνει μέσα έναν κουβά με νερό. Ο Αντόνιο παίζει στα δάκτυλα του δεξιού του χεριού την άκρη του αιματοβαμμένου μαχαιριού. Ο Αντόνιο μόλις βλέπει τον κουβά μαχαιρώνει το ύδωρ με το δολοφονικό εργαλείο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τι πλάθεις; (Τον κοιτάζει με περιέργεια..)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ό, τι ποτέ μου δε θα χειραφετώ. Μαχαιρώνω το σκοπό! Τον σβήνω, ώστε στον μαυροπίνακα να μην απαλειφθώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο κουβάς σου μεγαλούργησε κισσό.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί απ’ το θάνατό του η ζωή χρώμα αποκτάει… (Δείχνει το νεκρό Έστεβεζ.) Βάλατέ του ένα νόμισμα στο στόμα! (Ο δεσμοφύλακας βάζει στον Έστεβεζ ένα χρυσό νόμισμα στο στόμα που απ’ τη βαλίτσα βγάζει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί αν τιμούμε τους θεούς και τους νεκρούς! (Σα να θριαμβολογεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και για να υποτιμούμε τους ανθρώπους… Γιατί τους ανθρώπους δεν αγαπάς;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Με το Μίνωα και το Ραδάμανθυ θα συναντηθώ αν το νήμα ξετυλίξω της αγάπης. Προτιμώ τον έρωτα σε αυτήν μ’

εσένα δικαστή.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αδελφή σου είναι. Στην κοινωνία τι θα ειπωθεί;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θυμάσαι τον εκπεφρασμένο για τις αδελφές τους ίμερο των θεών; Η αλληλουχία θεών – βροτών ανάλογη μ' εκείνη των ανθρώπων – φασιανών. Αν στο Μέσο Αιώνα ήσουν ουδέτερος πλανήτης με του παρόντος την τεχνογνωσία, θα σε πίστευαν τα πλήθη των αδαών ως ένα δόλιχο θεό. Ελεύθερος ό, τι θες να κάνεις με την επιστήμη δακτυλίδι.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με τον όρο της επαλήθευσης την ελευθερία ανακτείς. Δεν πρέπει να αφήνεις να σε καθοδηγούν οι πίνακες – οι άλλοι, γιατί η ελευθερία είναι αδελφή της αναρχίας. Της κάνω έρωτα ήμερα – νύχτα. Εσύ περισσότερο φιλολογείς για τον έρωτα παρά τον πράττεις. Με το φίδι που δάκνει την ουρά του είσαι Νάρκισσος επιτηδευμένος.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και εσύ απ' τον πίθηκο που αποκαλείται ιδέα, η μητέρα των δύο σου αδελφών. (Με αποστροφή.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ο πίθηκός μου έχει νου και οφθαλμό και όχι θύρες διαφρακτικών.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το ιδεώδες της εξέλιξης είσαι. Της τροποποίησης ο κλώνος. Τούτο το μαχαίρι λάβε και τις φλέβες σου να γίνουν κρουνοί κάν' τες. (Του δίνει το

μαχαίρι που κρατούσε και ο Φερνάντο κόβει τις φλέβες του αριστερού του χεριού. Ο δεσμοφύλακας που ήταν παθητικός θεατής στο θέαμα της αιμορραγίας του Φερνάντο αντιδράει και βγάζει απ' τη βαλίτσα ένα σεντόνι το οποίο το τυλίγει στην πληγή, ενώ του παίρνει και το μαχαίρι.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί σκουλήκι άθλιο μου αποστέρησες το νέκταρ; Τώρα που θα το βρω αλλού; (Παίρνει απ' το δεσμοφύλακα το μαχαίρι και του κόβει το λαιμό.) Τώρα δε θα υποφέρει κανείς από αναιμία. Η νέα μάστιγα που κυκλοφορεί θα είναι η νηστεία. Το άχρωμο νερό που ρέει απ' τις κρήνες σου ζητώ. Αφού το νέκταρ σου απώλεσα, επιζητώ την αμβροσία.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Να την πιείς; (Τεντώνει το χέρι του το αριστερό.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Όχι… Να τη φάω… Θυμάμαι… Θυμάσαι το πούρο σου που με το ένα χέρι κάπνιζα και τα πνευμόνια μου έγιναν σαν το Δία; Με το άλλο μία λακούβα στο χώμα έσκαβα τύμβος κοπράνων γάτας καμήλας. (Στο μεταξύ γλείφει και καταπίνει όσο μιλάει το αίμα που ελαφρώς ρέει απ' το χέρι του Φερνάντο. Το σεντόνι το έχει παραμερίσει στο δάπεδο. Ο Φερνάντο υπομένει αγόγγυστα το μαρτύριό του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σου αρέσει το θάνατό σου να καπηλευθεί; Το αίμα μου είναι παραφίνη, όχι αμβροσία.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Σε κουνούπι πάντοτε ήθελα να μετενσαρκωθώ. Οι νυχτερίδες στις σπηλιές πέφτουν με το πρώτο άσμα της ημέρας σε νάρκη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τη σινδόνη με το αίμα μου θ' απολυτρώσεις;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θα την αποστείλω στο Φανάρι επειγόντως. Της αυτοανακάλυψης τούτο το σάβανο και της ευφορίας, ενθύμιο παρακαταθηκών να γίνει ευελπιστώ η χειρότερή σου τιμωρία! (Σηκώνει το γεμάτο από αίματα σεντόνι και το οσμίζεται.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τον μυχό σου εισέπνευσες ή σε όμβρο με σκηπτό μετέτρεψες;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Σε αγελάδας γάλα…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πώς φαίνεται ότι δεν είσαι Ινδός!

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θυμάσαι που με το λάβαρό μου ανακάλυψα εκείνη τη σπηλιά; (Πετάει χάμω ξανά το σεντόνι.)Διάφανη μαγεία απ' την κόπρο του Αυγεία… Δίπλα ήταν μία γλάστρα με επίστεψη ανθεμωτή. Μ' ενός παγωνιού το πούπουλο έπαιζα για να μη φοβηθώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και το μεσοδιάστημα;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ορυζώνες δεν έχει… Μα επτά ψυχές και μία ουρά συνθέτει…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ίστωρ σε επικονίαση ήμουν θανάτου. Σφαίρα μου η γη. Τα φαινόμενα να προλέγω.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αρκεί με τις φλόγες σου και τους αυλούς σε σαρκοφάγους ύπτια να μην τα εναποθέτεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ήξερες όργανα πνευστά πολλά να τα γητεύεις. Μα αν τα προβάλλεις μη μιλάς.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ορειβάτης ήμουν θαρρώ στις Άλπεις.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και εγώ πάντα έσχατος στην αργκό δεδικασμένος… (Απογοητευμένος.) Έμεινα με δύο πλάνητες να πυγμομαχώ! Το κέρας της Αμάλθειας αναζητούσα ανεπιτυχώς να βρω. Τα γένια μου μια άτρακτος καρφιών.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Με δύο άροτρα δική μας ήταν όλη η επικαρπία. Σύμμαχός μας ο καιρός. Έφερε χιόνι και βροχή. Η "Ποιμενική" απ' τα ηχεία βροντές μιας καταιγίδας.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Σακούλες είχαμε γιατί γνωρίζαμε ότι η λιτανεία θα εισακουσθεί. Τα μάτια ψηλά στον ουρανό, για να περιφρονήσουν τον τοκετό, αποζητούσαν ένα λατινικό

σταυρό.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ένα ουτοπικό έμβρυο Αγνώστου Πατρός απ΄ τον κινηματογράφο της αστάθειας απαθανατισμένο.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι φωτογραφίες… Οι φωτογραφίες είναι η επίλυση στην πλάνη.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θυμάσαι όταν έβρεχε στον κήπο με τα ζάρια; Εσύ εξάρια έφερνες και εγώ τα αντίστροφά τους. Θέλησα να διορύξω με τη γλώσσα μου μια τρύπα στο χαντάκι, για να γευθώ ως μέροπας με δόντια γεωμέτρησης την Αστραπή.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και την είδες;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Όχι, αλλά μια γεύση δράκου στο ναργιλέ μου παράτησε.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Οι θεοί όσοι εκ των θνητών σπένδονται, τους τροπαιοκυνηγούν. Η ηδονή τους ιδεατή. Όχι ιδανική, μήτε νοητική όπως σε προσελκύουν οι μηχανές στα διαδίκτυα της αράχνης.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θυμάσαι με μαστίγιο που κτυπούσα μία γάτα με λουρί; Μαινόμενος έγλειφα το αίμα της, πανόλβια ώρα σαν και αυτή!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ήταν μελανή;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Οι δεισιδαιμονίες είναι για τους δειλούς – πιστούς. Όχι για τους θεούς… (Τον κοιτάζει περίεργα.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Πιστός είναι σ΄ έναν χωρίς νόημα θεό και όνομα! Όσο ζει υπάρχει και για όσο τον αποπνέει ευλαβικώς τον προσκυνάει… (Απευθυνόμενος στο κοινό.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τρέφω πίστη μόνον στον εαυτό. Κάποιος όμως που όνομα δεν έχει ή νόημα έλλειψη χαρισμάτων πρέπει να διαθέτει στη λεωφόρο της δόξας το χέρι του ν΄ αποτυπωθεί δε θα μπορέσει.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και όμως όλα τα μπορεί… (Του δείχνει το πληγιασμένο του χέρι.) Αυτή είναι η ρομφαία του! Αυτά τα τρόπαιά του! (Του υποδεικνύει το ρυτιδιασμένο του πρόσωπο.) Αυτός ο κόρυθός του! (Του φανερώνει τις πουπουλένιες τούφες των μαλλιών του.) Αυτή η πανοπλία του! (Του προβάλλει τις πληγές το στήθος.) Αυτά τα φτερά του! (Του δείχνει τις πληγές στην πλάτη.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ο βιασμός σ΄ εκείνον που σε μισεί είναι το καλλίτερο μάθημα ιερουργίας.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτό εκβιασμός αν δεν είναι αυταπάτη θα ΄ναι

κάποιας αναφούς δικλείδας.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Οφθαλμαπάτη μα αυταπόδεικτη ανάγκη. Ο εκβιασμός το βιασμό τίκτει και γεννάει του σώματος στην ψυχή επάνω.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Την όψη απέκτησες της αγκυλιδωτής σελήνης.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γιατί ξέρω τον αρμόζοντα τρόπο να μισώ. Κάποτε τσιγάρα στους κορμούς έλιωνα των εβένων.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν είσαι φυσιοδίφης. Μάλλον καταχραστής της φύσης… Με του Τρυγητή τους κορμούς έδακνες ενδεχομένως τη μανία. Ο βιασμός είναι του σώματος ο εφαπτόμενος στην ψυχή εκβιασμός.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και εσύ της αδιαταραξίας μου ο κνησμός.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Στη γη πάνω που την ηρεμία είδες; Μήπως στην θάλασσα την τρικυμιώδη, τον ουρανό τον αδρεναλινώδη ή στην θέα τη γαιοσειστρώδη. Τη γαλήνη ψάξ’ την στο κενό ˙ όχι στον οψιδιανό.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Στο κενό ταχυδρομούσα όσες βίαζα για να μη θυμάμαι. (Με τα χέρια του κάνει κινήσεις, λες και πιάνει κάτι στο κενό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένα επωφελές λίπασμα στον κήπο της σιωπής! Πάντοτε πίστευα ότι εκείνοι οι θάμνοι ασύμβατη διαπνοή είχαν με τη δική μου σιγή.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η σιωπή είναι ο πολυτιμότερος λίθος του ουρανού.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όποιον ενταφιάζεις στου κήπου σου το βούρκο, τον έχεις ερωτευθεί ή θες να βιασθεί;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Με το θάνατο του έρωτα είσαι ελεύθερος να ονειρευτείς.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Λίγο πριν την ανέγερση της λήθης, τα εγκλήματά σου να αναλογισθείς και σ˙ ένα πνεύμα αρχέγονο σαν το σύμπαν θα μετουσιωθείς…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Είχαν απ’ τις χείρες μου την πορεία του Ιούδα… (Κάνει εμετό.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το αίμα μου έφαγες και το ξύλο μου κατάπιες… (Κοιτάζοντας το ταβάνι σε δήθεν αδιάφορο για τα δρώμενα ύφος, μα μοιάζει να ηδονίζεται.) Δεν υπάρχει ελιξήριο για το νόσημά του. Το αίμα μου εκτός απ’ τη ζωή διαθέτει και φαρμάκι. Θα σου δώσει όπως και η ζωή έναν θάνατο καθόλου ακροσφαλή έμπιστέ μου μαθητή! Αποφάσισα να διαδεχθώ την

τύχη του Σωκράτη…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θέλω να πεθάνω πριν από εσένα…(Πιάνει το λαιμό του.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Και εγώ να ζήσω μετά από εσένα… (Ξεροβήχει.) Την υπογραφή σου σ' ένα άδειο κουτί είχες βάλει. Καταδικάζεσαι στο τέλος της ζωής και στην αρχή της αυθυπαρξίας. (Αν και ζαλισμένος ο Αντόνιο τον κοιτάζει διαβολεμένα σαν ζώο που λίγο πριν ξεψυχήσει βγάζει τον έσχατο τρομακτικό βρυχηθμό.)

ΣΚΗΝΗ 5η
(Ακούγεται ο κτύπος στην θύρα)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το δώρο γενεθλίων! (Χειροκροτεί.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Είναι Πρωτομαγιά. Δεν έχω… (Ο υπηρέτης του Αντόνιο εισέρχεται στο χώρο και αποθέτει ενώπιον του Φερνάντο ένα κουτί αρκετά μεγάλο με κόκκινη κορδέλα.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και όμως… Με το δώρο μου θ' αναδημιουργηθείς…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τι είδους αστείο είναι αυτό; (Τρομαγμένος απ' το τρίτο μάτι.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μια ανθρώπινη τούρτα… (Ο Φερνάντο ανοίγει το κουτί και βλέπει μία τούρτα με δύο ανθρώπινα μάτια, δύο αυτιά και πιο κάτω μία γλώσσα στην διάταξη:

ΑΝΤΟΝΙΟ: Λοιπόν; Δε θα λαγνουργήσεις την τούρτα που εστάλη; Αυτή δεν είναι η σημασία της φιλίας; Δώρων ανταπόκριση και ανακρίβεια; (Ξεροβήχει.) Εγώ το αίμα σου έφαγα. Εσύ την τούρτα πρέπει!

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αυτά τα μάτια του ωκεανού η άκρη… (Δεν τρώει τίποτε. Σε απόσταση ασφαλείας περιεργάζεται το μακάβριο υλικό.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Στα άγνωστα ταξίδια του Οδυσσέα; Δύσκολα αναγνωρίσιμα;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τ' αυτιά μου ένα ραδιόφωνο μου υπενθυμίζουν απ' την παιδική ηλικία. Αυτή η γλώσσα μου φαίνεται απαράλλαχτα συγγενής! (Ξεροβήχει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Το δώρο μου δεν αναπολείς; Πρωτύτερα με βάπτισες πιστό σου μαθητή. Δημοσθένους λόγοι από άνθρωπο νανώδη …(Ιδρώνει λίγο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα είναι … (Τα μάτια του απ' τη φρίκη έχουν μεγαλώσει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Αγχίσπορός μου… Η αδελφή μου… Σου τη χαρίζω

να τη καρπωθείς μ˙ έναν τρόπο άλλον από εκείνον στο αδράχτι… (Ιδρώνει πολύ.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχεντρας υϊέ …(Ιδρώνει λίγο.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Σου είπα ότι θ' αντιμετωπίσει το κράτος την πείνα με επιτυχία. Σε περίπτωση λειψυδρίας σ' έναν αρχαίο αμφορέα το αίμα της έχει δημευθεί, προτού αποκεφαλισθεί. Επάνω στην τούρτα θα δεις έξι σύκα υπόμνημα ποινής. Γευθείτε την αναρχία σας… (Κοιτάζει με μίσος το Φερνάντο που κλαίει γοερά και τα μαλλιά του τραβάει μπροστά απ' το κουτί.) Δε θέλεις να μάθεις τις οπίστατές της στιγμές; (Ο Φερνάντο δεν κάνει τον κόπο ν˙ απαντήσει. Ο Αντόνιο έχει ιδρώσει πολύ και δείχνει πια να μονολογεί.) Η πρώτη διαταγή ήταν τα πόδια της ν˙ αποσχισθούν απ' τη γη, γιατί είχαν γίνει κεραίες των ευρεσιτεχνιών σου. Η δεύτερη να γίνει των δακτύλων της η κοπή. Τ' άλλα δύο είχαμε εμείς αντέξει…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μα δε χαλούσε ο αριθμός… (Ιδρώνει πολύ.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Γι˙ αυτό απομείναμε οι δύο. Άλλο μάθημα να μην επιγεννηθεί! (Χλωμιάζει.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Κτήνος! (Τον κοιτάζει με οργή έτοιμος να του χιμήξει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Της Αποκάλυψης των προδοτών! (Ανασαίνει βαριά.) Κατόπιν εδόθη η εντολή απ' το δέρμα της ν˙ αποδράσει. Σκέφθηκα πως το δέρμα των προδοτών μεταλλάσσεται συνεχώς. Δύο οι πιθανές εκλογές: Ή το δέρμα της ν˙ αναπλασθεί, αληθινό θαύμα ή το δικό μου με υστεροβουλία να προτιμηθεί.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Έγινε κάτι από αυτά; (Ομιχλιάζει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τίποτε. Γνήσιο παιδί της αναρχίας. (Βαριανασαίνει περισσότερο.) Γι' αυτό προχώρησα σε λύσεις δραστικές. Υπεξαιρέθηκαν τα εργαλεία της για όσους τα είχαν ανάγκη. Ότι υπήρξα και φιλάνθρωπος θα ειπωθεί…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δίνεις τέλος στη ζωή. Φιλόθεε όχι στις πράξεις…(Ανασαίνει και αυτός βαριά.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Στον ψυκτήρα του σπιτιού μου - ώστε την ακτινοβολία της να διατηρώ- φύλαξα την καρδιά της. Τα δόντια της με τανάλια τα αφαίρεσαν. Στον κήπο μου τα διεσκόρπισαν, για να καλλιεργήσω τέρατα ώστε επάνω τους να κυριαρχώ…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τους σιταρένιους βόστρυχους; Θέλω μια τούφα της για του θανάτου μου την ανέμη.

ΑΝΤΟΝΙΟ: Την κράτησα στην τσέπη… Για όσους με προδίδουν ιδιοχείρως στην αγχόνη… (Με μίσος.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Με το δέρμα της θα γίνεις σκυτοτόμος;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Ιδέα φιλτάτη! Αλλά λέω ν᾽ αναρτηθεί πάνω απ’ το δικό μου κρεβάτι… Και όποτε σε έγκλημα προβώ μία τελεία να σηματοδοτώ, ώσπου ένα αστέρι με δύο χέρια, δύο πόδια και ένα κεφάλι ξεπροβάλλει…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Καλλίτερα ας κάρφωνες στα στήθη μου ένα σκόλοπα, παρά να κοσμεί ως τάπητας το κρεβάτι… (Βαριανασαίνει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Κάποτε ένα λίθο έχασα σε μονοπάτι θυΐτη απ’ το αριστερό μου χέρι. (Τον κοιτάζει.) Τώρα στην αντιστροφή της νουμηνίας οφιοειδώς θα το παρακρατώ.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Η μήτρα της τι έγινε;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Δεν υφίσταται δίχως μήτρα πόνος… Την άφησα στο έλλειμμα της σχάσης…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Το σώμα της ανενταφίαστο θα μείνει; (Κλαίει.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Παρεδόθη στο πλησιέστερο κρεοπωλείο για να διανεμηθεί στο προλεταριάτο. Ευεργεσία επιθανάτια για μία ελεεινή προδ…(Πιάνει το στομάχι απ’ τους πόνους και διπλώνεται.) Προδότρα… Σαν αλεξιπτωτίστρια στο στομάχι τους θα προσγειωθεί και με ταγό το μεταβολισμό τους ελεύθερα θα εξομοιωθεί, σ’ αυτό που ήταν πριν από εμένα υποταχθεί: σε περιττώματα κατσίκας. Όλοι σαρκοβόρα άνθη είμαστε πένητες και μεγιστάνες. Το ζήτημα είναι το εξής: ποιο απ’ όλα για ν’ αποδείξει ότι είναι το ευφυέστερο στην φύση, την ευκαιρία θ᾽ αδράξει. Τίποτε στην φύση δεν πάει χαμένο! Όταν την ενέργειά σου απ’ τον οργανισμό κάποιου άλλο χάσεις, εκείνος ανωφελή στον κύκλο θα την εκβάλλει και… (Δεν προλαβαίνει την πρότασή του να ολοκληρώσει και πέφτει ημιθανής στο δάπεδο.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Αν όμως τη φύση σου έχεις ξεχάσει και αν αντί για θεό έναν άνθρωπο παριστάνεις;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Η φύση, φύση είναι. Δεν αλλάζει… (Με δυσκολία ομιλεί.) Επιτρέπει όμως τις παρεμβάσεις, για να νομίζεις ότι ενδέχεται ν᾽ αλλάξει… Η ανθρωποθυσία… Επιβεβλημένη ήταν… Για να γίνω θεός… (Κλείνει τα μάτια.)

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τους ρώτησες;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μία φωνή εσώτερη… Το προμηνύει…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ίσως θέλεις ν᾽ ακούς τους ισολογισμούς σου…

ΑΝΤΟΝΙΟ: Τ’ αυτιά της…Απώλεσε… Για να μην ακούει ό, τι εγώ… (Σε κατάσταση παραληρήματος.) Και το νάμα της… Να

μην αποκαλυφθεί… Το μυστικό…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ποιο μυστικό;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Μα αν θέλεις να στο πω…Θα παύσει να είναι μυστικό…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τα μυστικά είναι το συμβόλαια των θεών…(Πέφτει και αυτός ημιλιπόθυμος στο δάπεδο.)

ΑΝΤΟΝΙΟ: Θα σου αποκαλύψω το μυστικό…Μην το πεις πουθενά… Στον άλλο κόσμο… Η αδελφή μου…Υπήρξε θεά… Πριν γίνω…

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Θεός;

ΑΝΤΟΝΙΟ: Και αυτό…Ναι…Δεν μου ήταν αρεστό… (Πέφτει νεκρός.)[Ο Φερνάντο ζητάει απ' τον υπηρέτη του Αντόνιο να του φέρει την τούρτα πιο κοντά, όπερ και εγένετο.]

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ένα αίνιγμα αιτώ… (Απευθυνόμενος στον υπηρέτη του Αντόνιο.) Σαν πεθάνω στον κλίβανο να καώ… Με την τούρτα ελικοειδώς…Οι στάχτες μας … Στις Άνδεις ανακομιδή…Με κόνδορες εμάς… Η γη θα υπερτιμηθεί…Αφ΄ υψηλού…Για μια ύστατη φορά…(Κλείνει τα μάτια.) Ο αλιβάντάς του…Μην κηδευθεί…(Εννοεί τον Αντόνιο.) Πείτε στον Αρμάντο…Στων ερπετών τη νεκρόπολη…Να μεταφερθεί… Στη νουμηνία την αποψινή…Ένα σκαραβαίο …Στα στήθη…Προτού ο ήλιος ξεσπαθώσει…Θ΄ αναστηθεί… (Τάδε έφη ο Φερνάντο και άφησε την έσχατή του αναπνοή, όπως το κάθε ένα αντικείμενο που έλκεται απ' τη βαρύτητα της γης.)

ΑΥΛΑΙΑ

Ελευθέριος Παπαδόπουλος
Ταχυδρομική διεύθυνση: Βουτσινά 42,Τ.Κ 116 32, Αθήναι
Τηλέφωνο: 210-7014156
e-mail: elarelis@gmail.com